

Dziennik Urzędowy C 74

Unii Europejskiej

Tom 49

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

25 marca 2006

Zawiadomienie nr	Treść	Strona
	I <i>Informacje</i>	
	Trybunał Sprawiedliwości	
	TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI	
2006/C 74/01	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 stycznia 2006 r. w sprawach połączonych C-354/03, C-355/03 i C-484/03 [(wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Zjednoczone Królestwo)]: Optigen Ltd, Fulcrum Electronics Ltd, Bond House Systems Ltd przeciwko Commissioners of Customs & Excise (Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 2 ust. 1, art. 4 ust. 1 i 2 oraz art. 5 ust. 1 — Odliczenie podatku naliczonego — Działalność gospodarcza — Podatnik działający w takim charakterze — Dostawa towarów — Transakcja będąca częścią łańcucha dostaw, w którym uczestniczył podmiot niewywiązujący się lub podmiot posługujący się przywłaszczonym numerem identyfikacji podatkowej VAT — Oszustwo typu „karuzeli podatkowej”)	1
2006/C 74/02	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 stycznia 2006 r. w sprawie C-547/03 P Asian Institute of Technology (AIT) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Program Asia-Invest — Wezwanie do składania propozycji — Umowa — Artykuł 111 regulaminu Sądu — Oczywista niedopuszczalność — Brak interesu prawnego — Artykuł 64 regulaminu Sądu — Środki organizacji postępowania — Żądanie przedstawienia dokumentów — Wezwanie stron do złożenia oświadczeń pisemnych dotyczących niektórych aspektów sporu)	1
2006/C 74/03	Sprawa C-434/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hoge Raad der Nederlanden z dnia 2 grudnia 2005 r. w sprawie Stichting Regionaal Opleidingen Centrum Noord-Kennemerland/West-Friesland (Horizon College) przeciwko Staatssecretaris van Financiën	2
2006/C 74/04	Sprawa C-435/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hoge Raad der Nederlanden z dnia 2 grudnia 2005 r. w sprawie Investrand B.V. przeciwko Staatssecretaris van Financiën	2
2006/C 74/05	Sprawa C-450/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Landessozialgericht Berlin-Brandenburg z dnia 11 listopada 2005 r. w sprawie Peter Wachter przeciwko Deutsche Rentenversicherung Bund	3

2006/C 74/06	Sprawa C-464/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Burgerlijke Rechtbank van Eerste Aanleg Hasselt z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie Maria Cornelia Johanna Augustinus Geurts i Dennis Hubertus Maria Vogten przeciwko Belgii, Federale Overheidsdienst Financiën	3
2006/C 74/07	Sprawa C-466/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Lecce z dnia 6 grudnia 2005 r. w postępowaniu karnym przeciwko Gianluce Damontemu	3
2006/C 74/08	Sprawa C-467/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Milano z dnia 6 października 2005 r. wydanym w postępowaniu karnym przeciwko Giovanniemu Dell'Orto	4
2006/C 74/09	Sprawa C-1/06: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie Bonn Fleisch Ex- und Import GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas	4
2006/C 74/10	Sprawa C-5/06: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Düsseldorf z dnia 2 stycznia 2006 r. w sprawie Jülich AG przeciwko Hauptzollamt Aachen	4
2006/C 74/11	Sprawa C-15/06 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 18 października 2005 r. w sprawie T-60/03 Regione Siciliana przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione przez Regione Siciliana w dniu 11 stycznia 2006 r.	5
2006/C 74/12	Sprawa C-17/06: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem cour d'appel de Nancy z dnia 9 stycznia 2006 r. w sprawie Céline SARL przeciwko Céline SA	5
2006/C 74/13	Sprawa C-23/06, Sprawa C-24/06, Sprawa C-25/06, Sprawa C-26/06, Sprawa C-27/06, Sprawa C-28/06, Sprawa C-29/06, Sprawa C-30/06, Sprawa C-31/06, Sprawa C-32/06, Sprawa C-33/06, Sprawa C-34/06, Sprawa C-35/06, Sprawa C-36/06: Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone postanowieniami tribunal de grande instance de Nanterre z dnia 5 stycznia 2006 r. w sprawach Société Saint Louis Sucre SNC przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects — Société des Sucrieries du Marquenterre SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects — SA des Sucrieries de Fontaine Le Dun, Bolbec, Auffay (SAFBA) przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects — Lesaffre Frères SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects — Sucrieries, Distilleries des Hauts de France przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects — Sucrieries & Distilleries de Souppes — Ouvré Fils SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects — Sucrieries de Toury et usines annexes SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects — Tereos przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects — SAS Sucrierie du Littoral Groupe S.D.H.F. przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects — Cristal Union przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects — Sucrierie Bourdon przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects — Sucrierie de Bourgogne SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects — SAS Vermendoise Industries przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects — Sucrieries et Raffineries d'Erstein SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects	6
2006/C 74/14	Sprawa C-38/06: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalii	7
2006/C 74/15	Sprawa C-42/06: Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii	8

<u>Zawiadomienie nr</u>	Treść (ciąg dalszy)	Strona
2006/C 74/16	Sprawa C-46/06: Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej	9
2006/C 74/17	Sprawa C-52/06: Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii	9
2006/C 74/18	Sprawa C-53/06: Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii	10
2006/C 74/19	Sprawa C-54/06: Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii	10
2006/C 74/20	Sprawa C-57/06 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (piąta izba) z dnia 15 listopada 2005 r. w sprawie T-145/04 Elisabetta Righini przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Elisabetę Righini w dniu 2 lutego 2006 r.	11
2006/C 74/21	Sprawa C-68/06: Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	11
2006/C 74/22	Sprawa C-69/06: Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Słowackiej	12
2006/C 74/23	Sprawa C-71/06: Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	12
2006/C 74/24	Sprawa C-72/06: Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	12
2006/C 74/25	Sprawa C-77/06: Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	13
2006/C 74/26	Sprawa C-78/06: Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	13
2006/C 74/27	Sprawa C-85/06: Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	13
2006/C 74/28	Sprawa C-86/06: Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	14
SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI		
2006/C 74/29	Sprawa T-92/02: Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2006 r. — Stadtwerke Schwäbisch Hall i in. przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Uregulowanie dotyczące zwolnienia podatkowego mającego zastosowanie do rezerw utworzonych przez elektrownie atomowe w Niemczech dla celów usuwania ich odpadów radioaktywnych i ostatecznego zamknięcia ich instalacji — Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa po zakończeniu wstępnej fazy badania — Skarga o stwierdzenie nieważności)	15
2006/C 74/30	Sprawa T-107/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 stycznia 2006 — Regione Marche przeciwko Komisji ([Zintegrowany program śródziemnomorski (PIM) dla Regione Marche (Włochy) — Zakończenie pomocy finansowej — Wydatki niekwalifikujące się — Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak podstawy prawnej — Uzasadnione oczekiwania — Brak uzasadnienia])	15

2006/C 74/31	Sprawa T-147/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 stycznia 2006 r. — Devinlec przeciwko OHIM (Wspólnotowy znak towarowy — Graficzny znak towarowy zawierający słowny element „quantum” — Sprzeciw uprawnionego z graficznego krajowego znaku towarowego Quantième — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b), art. 15 ust. 2 i art. 43 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94) 16	16
2006/C 74/32	Sprawa T-276/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 25 stycznia 2006 — Le Canne przeciwko Komisji (Wyrok stwierdzający nieważność decyzji Komisji zmniejszającej pomoc finansową Wspólnoty — Sposoby realizacji — Skarga na bezczynność — Umorzenie postępowania — Skarga o odszkodowanie) 16	16
2006/C 74/33	Sprawa T-317/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 stycznia 2006 r. — Volkswagen przeciwko OHIM (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Wariant — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy DERBIVARIANT — Odmowa rejestracji przez izbę odwoławczą — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 74 ust. 1 i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94) 17	17
2006/C 74/34	Sprawa T-364/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 stycznia 2006 r. — Medici Grimm przeciwko Radzie (Dumping — Przywóz torebek skórzanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej — Zmiana rozporządzenia nakładającego ostateczne cło antidumpingowe — Brak mocy wstecznej — Stwierdzenie nieważności przez Sąd — Skarga o odszkodowanie — Wystarczająco poważne naruszenie) 17	17
2006/C 74/35	Sprawa T-33/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 25 stycznia 2006 — Weißenfels przeciwko Parlamentowi Europejskiemu (Urzednicy — Wynagrodzenie — Dodatek na dziecko pozostające na utrzymaniu — Podwojony dodatek na dziecko upośledzone — Artykuł 67 ust. 2 regulaminu pracowniczego — Potrącenie kwoty dodatku tego samego rodzaju) 18	18
2006/C 74/36	Sprawa T-398/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 stycznia 2006 r. — Henkel przeciwko OHIM (Wspólnotowy znak towarowy — Graficzny znak towarowy — Czerwono-biała prostokątna tabletką z niebieskim owalnym jądrem — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Brak charakteru odróżniającego) 18	18
2006/C 74/37	Sprawa T-369/03: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia — Arizona Chemical i in. przeciwko Komisji (Dyrektywa 67/548/EWG — Odmowa zmiany klasyfikacji kalafonii jako substancji niebezpiecznej — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Skarga odszkodowawcza — Upływ terminu — Zarzut bezprawności — Niedopuszczalność) 18	18
2006/C 74/38	Sprawa T-85/05: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 stycznia 2006 — Dimos Ano Liosion i in. przeciwko Komisji (Niedopuszczalność — Podmioty nie będące adresatami aktów wspólnotowych — Dotkliwość bezpośrednia) 19	19
2006/C 74/39	Sprawa T-177/05: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 stycznia 2006 r. w sprawie Finlandia przeciwko Komisji (Kwestie incydentalne — Zarzut niedopuszczalności — Działanie niewywołujące skutków prawnych — Środki własne Wspólnot Europejskich — Postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Odsetki za zwłokę przewidziane w art. 11 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000 — Negocjacje dotyczące porozumienia w sprawie warunkowej płatności) 19	19
2006/C 74/40	Sprawa T-396/05.: Skarga wniesiona w dniu 2 listopada 2005 r. — ARCHI.M.E.D. — E.S. przeciwko Komisji 20	20
2006/C 74/41	Sprawa T-397/05: Odwołanie wniesione w dniu 3 listopada 2005 r. — ARCHI.M.E.D. — E.S. przeciwko Komisji 20	20

2006/C 74/42	Sprawa T-423/05: Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2005 r. — Olympiaki Aeroporia Ypiresies AE przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	21
2006/C 74/43	Sprawa T-436/05: Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2005 r.– Ajinomoto przeciwko OHIM	22
2006/C 74/44	Sprawa T-439/05: Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2005 r. — Royal Bank of Scotland przeciwko OHIM	22
2006/C 74/45	Sprawa T-442/05: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2005 r. — Biofarma przeciwko OHIM	23
2006/C 74/46	Sprawa T-443/05: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2005 r. — El Corte Inglés, S.A. przeciwko OHIM	24
2006/C 74/47	Sprawa T-447/05: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2005 r. przez Plantations de Mbanga przeciwko Komisji	24
2006/C 74/48	Sprawa T-450/05: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2005 r. — Automobiles Peugeot i Peugeot Nederland przeciwko Komisji	25
2006/C 74/49	Sprawa T-460/05: Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2005 r. — Bang & Olufsen przeciwko OHIM	26
2006/C 74/50	Sprawa T-461/05: Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2005 r. — L'Oréal przeciwko OHIM	26
2006/C 74/51	Sprawa T-462/05: Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2005 r. — Toyoda Koki Kabushiki Kaisha przeciwko OHIM	27
2006/C 74/52	Sprawa T-4/06: Skarga wniesiona w dniu 12 stycznia 2006 — Rzeczpospolita Polska/Komisja Wspólnot Europejskich	27
2006/C 74/53	Sprawa T-5/06: Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2006 r. — Królestwo Danii przeciwko Komisji	28
2006/C 74/54	Sprawa T-6/06: Skarga wniesiona w dniu 13 stycznia 2006 r. — Mopro-Nord GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	29
2006/C 74/55	Sprawa T-17/06: Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2006 r. — Giant (China) przeciwko Radzie	29
2006/C 74/56	Sprawa T-33/06: Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2006 r. — Zenab przeciwko Komisji	30
2006/C 74/57	Sprawa T-38/06: Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2006 r. przez Republikę Włoską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	31
2006/C 74/58	Sprawa T-47/06: Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2006 r. — Antartica przeciwko OHIM	31
2006/C 74/59	Sprawa T-67/03: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 stycznia 2006 r. — Henkel przeciwko OHIM	32
2006/C 74/60	Sprawa T-341/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 lutego 2006 r. — Datac przeciwko OHIM	32
2006/C 74/61	Sprawa T-397/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 stycznia 2006 r. — MobilCom przeciwko Komisji	32
2006/C 74/62	Sprawa T-155/05: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 stycznia 2006 r. — Steinmetz przeciwko Komisji	32
2006/C 74/63	Sprawa T-231/05: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 stycznia 2006 r. — Corsica Ferries France przeciwko Komisji	32

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ

2006/C 74/64	Sprawa F-1/06: Skarga wniesiona w dniu 1 stycznia 2006 r. — Fernandez Ortis przeciwko Komisji	33
2006/C 74/65	Sprawa F-3/06: Skarga wniesiona w dniu 6 stycznia 2006 r. — Frankin i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	33
2006/C 74/66	Sprawa F-4/06: Skarga wniesiona w dniu 13 stycznia 2006 r. — Villa i in. przeciwko Parlamentowi Europejskiemu	34
2006/C 74/67	Sprawa F-5/06: Skarga wniesiona w dniu 18 stycznia 2006 r. — Patak Dennstedt przeciwko Komisji	34
2006/C 74/68	Sprawa F-8/06: Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2006 r. — Tolios i in. przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu	35
2006/C 74/69	Sprawa F-9/06: Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2006 r. — Canteiro Lopes przeciwko Komisji	35
2006/C 74/70	Sprawa F-11/06: Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2006 r. — Larsen przeciwko Komisji	36

II Akty przygotowawcze

.....

III Powiadomienia

2006/C 74/71	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 60 z 11.3.2006.	37
--------------	---	----

I

(Informacje)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 12 stycznia 2006 r.

w sprawach połączonych C-354/03, C-355/03 i C-484/03 [(wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Zjednoczone Królestwo)]: **Optigen Ltd, Fulcrum Electronics Ltd, Bond House Systems Ltd przeciwko Commissioners of Customs & Excise** ⁽¹⁾)

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 2 ust. 1, art. 4 ust. 1 i 2 oraz art. 5 ust. 1 — Odliczenie podatku naliczonego — Działalność gospodarcza — Podatnik działający w takim charakterze — Dostawa towarów — Transakcja będąca częścią łańcucha dostaw, w którym uczestniczył podmiot niewywiązujący się lub podmiot posługujący się przywłażyczonym numerem identyfikacji podatkowej VAT — Oszustwo typu „karuzeli podatkowej”)

(2006/C 74/01)

(Język postępowania: angielski)

W sprawach połączonych C-354/03, C-355/03 i C-484/03, mających za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożone przez High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Zjednoczone Królestwo) postanowieniami z dnia 28 lipca 2003 r. (w sprawach: C-354/03 i C-355/03) oraz z dnia 27 października 2003 r. (w sprawie C-484/03), które wpłynęły do Trybunału odpowiednio w dniach: 18 sierpnia i 19 listopada 2003 r. w postępowaniach: **Optigen Ltd** (C-354/03), **Fulcrum Electronics Ltd** (C-355/03), **Bond House Systems Ltd** (C-484/03) przeciwko **Commissioners of Customs & Excise**, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, J. Malenovský, J.-P. Puissochet, S. von Bahr (sprawozdawca) oraz U. Lohmus, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 12 stycznia 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Transakcje, jak te rozpatrywane w postępowaniu przed sądem krajowym, które same nie są oszustwem w podatku od wartości dodanej, stanowią dostawy towarów dokonane przez podatnika działającego w takim charakterze oraz stanowią działalność gospodarczą w rozumieniu art. 2 ust. 1, art. 4 oraz art. 5 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do

podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, ponieważ spełniają obiektywne kryteria, na których opierają się te pojęcia, niezależnie od zamiaru innego niż dany podatnik podmiotu uczestniczącego w tym samym łańcuchu dostaw lub od ewentualnego oszukańczego charakteru, o którym podatnik ten nie wiedział lub nie mógł wiedzieć, innej transakcji wchodzącej w skład owego łańcucha dostaw, wcześniejszej lub późniejszej w stosunku do tej, której dokonał ten podatnik. Prawo podatnika, dokonującego takich transakcji, do odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej nie może być również uciąć wskutek tego, że w łańcuchu dostaw, którego część stanowią owe transakcje, o czym podatnik ten nie wie lub nie może wiedzieć, inna transakcja, wcześniejsza lub późniejsza w stosunku do tej, która została dokonana przez niego, stanowi oszustwo w podatku od wartości dodanej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 18.10.2003
Dz.U. C 35 z 7.2.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 19 stycznia 2006 r.

w sprawie C-547/03 P **Asian Institute of Technology (AIT) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich** ⁽¹⁾)

(Odwołanie — Program Asia-Invest — Wezwanie do składania propozycji — Umowa — Artykuł 111 regulaminu Sądu — Oczywista niedopuszczalność — Brak interesu prawnego — Artykuł 64 regulaminu Sądu — Środki organizacji postępowania — Żądanie przedstawienia dokumentów — Wezwanie stron do złożenia oświadczeń pisemnych dotyczących niektórych aspektów sporu)

(2006/C 74/02)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-547/03 P mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, które wpłynęło do Trybunału w dniu 22 grudnia 2003 r., wniesione

przez Asian Institute of Technology (AIT), z siedzibą w Pathumthani (Tajlandia), (przedstawiciel: H. Teissier du Cross, avocat), w której drugą stroną jest Komisja Wspólnot Europejskich, (pełnomocnicy: P.-J. Kuijper i B. Schöfer), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, J. Makarczyk, R. Silva de Lapuerta, P. Küris i G. Arestis (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: K. Sztranc, wydał w dniu 19 stycznia 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Asian Institute of Technology (AIT) zostaje obciążony kosztami postępowania*

(¹) Dz.U. C 41 z 21.02.2004

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hoge Raad der Nederlanden z dnia 2 grudnia 2005 r. w sprawie Stichting Regionaal Opleidingen Centrum Noord-Kennemerland/West-Friesland (Horizon College) przeciwko Saatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-434/05)

(2006/C 74/03)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 5 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) z dnia 2 grudnia 2005 r. w sprawie Stichting Regionaal Opleidingen Centrum Noord-Kennemerland/West-Friesland (Horizon College) przeciwko Saatssecretaris van Financiën.

Hoge Raad der Nederlanden zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 13 część A ab initio oraz lit. i) szóstej dyrektywy (¹) należy interpretować w ten sposób, że pojęcie udzielania lekcji powinno również obejmować oddelegowanie nauczyciela, za wynagrodzeniem, do instytucji edukacyjnej, w której udzielałby on tymczasowo lekcji pod jej nadzorem?
- 2) Czy w przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie, pojęcie „usług ściśle z taką działalnością związanych”, należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono usługę opisaną w pierwszym pytaniu?

- 3) Czy okoliczność, że podmiotem oddelegującym nauczyciela jest także instytucja edukacyjna może mieć wpływ na odpowiedzi udzielone na powyższe pytania?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hoge Raad der Nederlanden z dnia 2 grudnia 2005 r. w sprawie Investrand B.V. przeciwko Saatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-435/05)

(2006/C 74/04)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 5 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy), z dnia 2 grudnia 2005 r. w sprawie Investrand B.V. przeciwko Saatssecretaris van Financiën.

Hoge Raad der Nederlanden zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy w związku z ustanowionym w art. 17 ust. 2 szóstej dyrektywy (¹) prawem do odliczenia można przyjąć istnienie bezpośredniego i ścisłego związku między dostarczonymi podatnikowi usługami a przyszłymi, podlegającymi opodatkowaniu transakcjami, jeżeli podatnik nabył te usługi w związku z dochodzeniem wierzytelności wchodzącej w skład jego przedsiębiorstwa, powstałej jednakże w okresie, w którym nie był on jeszcze podatnikiem podatku VAT?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Landessozialgericht Berlin-Brandenburg z dnia 11 listopada 2005 r. w sprawie Peter Wachter przeciwko Deutsche Rentenversicherung Bund

(Sprawa C-450/05) ⁽¹⁾

(2006/C 74/05)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 19 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Landessozialgericht Berlin-Brandenburg (Niemcy), z dnia 11 listopada 2005 r. w sprawie Peter Wachter przeciwko Deutsche Rentenversicherung Bund.

Landessozialgericht Berlin-Brandenburg zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Czy pkt 83 ⁽²⁾ lit. e) odpowiednio części A i B Niemcy — Austria załącznika III do rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie ⁽³⁾ oraz pkt 1 części D Niemcy załącznika VI do tego rozporządzenia jest zgodny z prawem wspólnotowym wyższej rangi, w szczególności ze swobodą przepływu osób określoną w art. 39 w związku z art. 42 TWE?

⁽¹⁾ Sprawa połączona ze sprawami połączonymi C-396/05 i C-419/05, ogłoszenie w sprawie pytania prejudycjalnego zostało opublikowane w Dz.U. C 22, str. 6

⁽²⁾ W brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie rozporządzenia (WE) nr 647/2005 z 5.5.2005

⁽³⁾ Dz.U. L 149, str. 2

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Burgerlijke Rechtbank van Eerste Aanleg Hasselt z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie Maria Cornelia Johanna Augustinus Geurts i Dennis Hubertus Maria Vogten przeciwko Belgii, Federale Overheidsdienst Financiën

(Sprawa C-464/05)

(2006/C 74/06)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 27 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Burgerlijke Rechtbank van Eerste Aanleg Hasselt (Belgia), z dnia 21 grudnia

2005 r. w sprawie Maria Cornelia Johanna Augustinus Geurts i Dennis Hubertus Maria Vogten przeciwko Belgii, Federale Overheidsdienst Financiën.

Burgerlijke Rechtbank van Eerste Aanleg Hasselt zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy prawo wspólnotowe, w szczególności art. 43 i 56 Traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że ograniczenie wynikające z przepisów regionu Państwa Członkowskiego dotyczących spadkobrania, w niniejszym przypadku art. 60bis belgijskiego *Wetboek van Successierechten* znajdujące zastosowanie do spadku położonego w regionie Flandria, zgodnie z którym udziały w przedsiębiorstwie rodzinnym lub rozszczenie następcy prawnego spadkodawcy, tzn. spadkobiercy do takiego przedsiębiorstwa są zwolnione od podatku spadkowego, jeżeli przedsiębiorstwo zatrudniało co najmniej pięciu pracowników w okresie trzech lat poprzedzających śmierć spadkodawcy, przy czym zwolnienie to jest ograniczone do przypadków, gdy co najmniej pięciu pracowników było zatrudnionych w określonym regionie tego Państwa Członkowskiego (mianowicie we Flandrii) jest sprzeczne z tymi postanowieniami Traktatu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Lecce z dnia 6 grudnia 2005 r. w postępowaniu karnym przeciwko Gianluce Damontemu

(Sprawa C-466/05)

(2006/C 74/07)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 27 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Lecce, z dnia 6 grudnia 2005 r. w postępowaniu karnym przeciwko sprawie przeciwko Gianluce Damontemu.

Tribunale di Lecce zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

czy występuje niezgodność — z wynikającymi z tego konsekwencjami dla krajowego systemu prawnego — między art. 4 ust. 4a ustawy 401/89 z wyrażonymi w art. 43 i 49 Traktatu WE zasadami w zakresie prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług transgranicznych, w tym w świetle różnic interpretacyjnych między decyzjami europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (w szczególności wyroku Gambelli) a decyzją Suprema Corte di Cassazione a Sezioni Unite nr 23271/04; w szczególności wnosi się o wyjaśnienie czy we Włoszech podlegają stosowaniu wskazane i podważone w skardze przepisy karne

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Milano z dnia 6 października 2005 r. wydanym w postępowaniu karnym przeciwko Giovanniemu Dell'Orto

(Sprawa C-467/05)

(2006/C 74/08)

(język postępowania: włoski)

W dniu 27 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Milano z dnia 6 października 2005 r. wydanym w postępowaniu karnym przeciwko Giovanniemu Dell'Orto.

Tribunale di Milano zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy zasady wyrażone w art. 2 i 9 decyzji ramowej 2001/220/ WSiSW można stosować w ramach postępowania karnego w ogólności w stosunku do każdej osoby dotkniętej przestępstwem na podstawie przepisów art. 1 i nast. dyrektywy Rady 2004/80/WE⁽¹⁾ z dnia 29 kwietnia 2004 r. odnoszącej się do odszkodowań dla ofiar przestępstw lub innych przepisów prawa wspólnotowego?
- 2) Czy zasady wyrażone w art. 2 i 9 decyzji ramowej 2001/220/ WSiSW można stosować w ramach postępowania karnego wykonawczego następującego po uprawomocnieniu się wyroku skazującego (a zatem także po wymierzeniu kary na podstawie art. 444 włoskiego kodeksu postępowania karnego) do każdej osoby dotkniętej przestępstwem na podstawie przepisów art. 1 i nast. dyrektywy Rady 2004/80/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. odnoszącej się do odszkodowań dla ofiar przestępstw lub innych przepisów prawa wspólnotowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 261 z 6.9.2004, str. 15

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie Bonn Fleisch Ex- und Import GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-1/06)

(2006/C 74/09)

(język postępowania: niemiecki)

W dniu 3 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia

w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie Bonn Fleisch Ex- und Import GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas.

Finanzgericht Hamburg zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy organ właściwy do uznania innych dokumentów za równoważne na podstawie art. 47 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 3665/87 jest również uprawniony i obowiązany do rozpatrzenia sprawy z urzędu? ⁽¹⁾
2. Czy wniosek o uznanie innych dokumentów za równoważne na podstawie art. 47 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 3665/87 może zostać złożony w sposób dorozumiany i ze względów ostrożności procesowej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 351, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Düsseldorf z dnia 2 stycznia 2006 r. w sprawie Jülich AG przeciwko Hauptzollamt Aachen

(Sprawa C-5/06)

(2006/C 74/10)

(język postępowania: niemiecki)

W dniu 9 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) z dnia 2 stycznia 2006 r. w sprawie Jülich AG przeciwko Hauptzollamt Aachen.

Finanzgericht Düsseldorf zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001⁽¹⁾ z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru należy interpretować w ten sposób, że przy obliczaniu nadwyżki przeznaczonej do wywozu można uwzględnić jedynie te ilości wywiezionego cukru, izoglukozy i syropu inulinowego, dla których faktycznie przyznane zostały refundacje wywozowe?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1: Czy art. 6 ust. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 314/2002⁽²⁾ z dnia 20 lutego 2002 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania systemu kwot w sektorze cukru, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1140/2003⁽³⁾ z dnia 27 czerwca 2003 r., jest nieważny?

3) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie 1: Czy art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru należy interpretować w ten sposób, że zarówno przy obliczaniu nadwyżki przeznaczonej do wywozu, jak i przy obliczaniu średniej straty na tonę cukru należy uwzględnić każdy wywóz, nawet jeżeli dla części przypadków wywozu w danym roku gospodarczym nie zostały przyznane refundacje wywozowe?

4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1, 2 lub 3: Czy rozporządzenie Komisji (WE) nr 1775/2004⁽⁴⁾ z dnia 14 października 2004 r. ustalające wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na rok gospodarczy 2003/04 jest nieważne?

⁽¹⁾ Dz.U. L 178, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 50, str. 40.

⁽³⁾ Dz.U. L 160, str. 33.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 316, str. 64.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 18 października 2005 r. w sprawie T-60/03 Regione Siciliana przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione przez Regione Siciliana w dniu 11 stycznia 2006 r.

(Sprawa C-15/06 P)

(2006/C 74/11)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 11 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Regione Siciliana, reprezentowanego przez I.M. Braguglię, działającego w charakterze pełnomocnika, i G. Aiello, avvocato dello Stato, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 18 października 2005 r. w sprawie T-60/03 Regione Siciliana przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji i w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 grudnia 2002 r. C(2002) 4905 dotyczącej anulowania pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na inwestycję infrastrukturalną w wysokości co najmniej 15 milionów ECU we Włoszech (region: Sycylia) i nakazu zwrotu zaliczki wypłaconej już przez Komisję oraz zwolnienia salda końcowego;

2. wynikające z powyższego rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszącego odwołanie zaskarżony wyrok jest dotknięty następującymi wadami:

naruszenie i wadliwe zastosowanie art. 18 ust. 1 i 32 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1787/84⁽¹⁾ z dnia 19 czerwca 1984 r. o Europejskim Funduszu Rozwoju Regionalnego zmienionego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3641/85⁽²⁾ z dnia 20 grudnia 1985 r.;

naruszenie i wadliwe zastosowanie art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88⁽³⁾ Rady z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88⁽⁴⁾ w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi zmienionego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2082/93⁽⁵⁾ z dnia 20 lipca 1984 r.;

wadliwe uzasadnienie w odniesieniu do rozstrzygającej kwestii sporu.

⁽¹⁾ Nieobowiązujące.

⁽²⁾ Nieobowiązujące.

⁽³⁾ Nieobowiązujące.

⁽⁴⁾ Nieobowiązujące.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 193, str. 20.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem cour d'appel de Nancy z dnia 9 stycznia 2006 r. w sprawie Céline SARL przeciwko Céline SA

(Sprawa C-17/06)

(2006/C 74/12)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 17 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem cour d'appel de Nancy, z dnia 9 stycznia 2006 r. w sprawie Céline SARL przeciwko Céline SA

Cour d'appel de Nancy zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy wykładni art. 5 ust. 1 dyrektywy (WE) nr 89/104/EWG⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że przyjęcie przez osobę trzecią, która nie została do tego upoważniona, zarejestrowanego słownego znaku towarowego, jako nazwy przedsiębiorstwa, nazwy handlowej czy szyldu w ramach działalności wprowadzania do obrotu towarów identycznych jest działaniem polegającym na używaniu tego znaku towarowego w obrocie handlowym, do zakazania którego jest uprawniony właściciel z racji posiadania wyłącznego prawa do tego znaku?

(¹) Pierwsza dyrektywa (89/104/EWG) Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U L 40, str.1)

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone postanowieniami tribunal de grande instance de Nanterre z dnia 5 stycznia 2006 r. w sprawach

Société Saint Louis Sucre SNC przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects

Société des Sucreries du Marquenterre SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects

SA des Sucreries de Fontaine Le Dun, Bolbec, Auffay (SAFBA) przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects

Lesaffre Frères SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects

Sucreries, Distilleries des Hauts de France przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects

Sucreries & Distilleries de Souppes — Ouvré Fils SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects

Sucreries de Toury et usines annexes SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects

Tereos przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects

SAS Sucrerie du Littoral Groupe S.D.H.F. przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects

Cristal Union przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects

Sucrerie Bourdon przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects

Sucrerie de Bourgogne SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects

SAS Vermendoise Industries przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects

Sucreries et Raffineries d'Erstein SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects

(Sprawa C-23/06)

(Sprawa C-24/06)

(Sprawa C-25/06)

(Sprawa C-26/06)

(Sprawa C-27/06)

(Sprawa C-28/06)

(Sprawa C-29/06)

(Sprawa C-30/06)

(Sprawa C-31/06)

(Sprawa C-32/06)

(Sprawa C-33/06)

(Sprawa C-34/06)

(Sprawa C-35/06)

(Sprawa C-36/06)

(2006/C 74/13)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 20 stycznia 2006 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęły wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone postanowieniami tribunal de grande instance de Nanterre z dnia 5 stycznia 2006 r. w sprawach

— Société Saint Louis Sucre SNC przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-23/06)

- Société des Sucreries du Marquenterre SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-24/06)
- SA des Sucreries de Fontaine Le Dun, Bolbec, Auffay (SAFBA) przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-25/06)
- Lesaffre Frères SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-26/06)
- Sucreries, Distilleries des Hauts de France przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-27/06)
- Sucreries & Distilleries de Souppes — Ouvré Fils SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-28/06)
- Sucreries de Toury et usines annexes SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-29/06)
- Tereos przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-30/06)
- SAS Sucrerie du Littoral Groupe S.D.H.F. przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-31/06)
- Cristal Union przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-32/06)
- Sucrerie Bourdon przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-33/06)
- Sucrerie de Bourgogne SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-34/06)
- SAS Vermendoise Industries przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-35/06)
- Sucreries et Raffineries d'Erstein SA przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects i Receveur principal des douanes et droits indirects (sprawa C-36/06).

Tribunal de grande instance de Nanterre zwraca się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy art. 6 ust. 4 rozporządzenia Komisji nr 314/2002 lub rozporządzenia nr 1837/2002, 1762/2003 i 1775/2004, wydane w celu jego wykonania, są nieważne z powodu naruszenia art. 15 rozporządzenia Rady nr 1260/2001 oraz zasady proporcjonalności, w związku z tym że nie przewidują wyłączenia, przy obliczaniu „nadwyżki przeznaczonej [do wywozu]” ilości cukru zawartej w produktach przetworzonych wyeksportowanych bez wypłaty refundacji wywozowych?

W razie odpowiedzi przeczącej na to pytanie:

2. Czy rozporządzenia nr 1837/2002, 1762/2003 i 1775/2004 są nieważne z powodu naruszenia rozporządzenia Komisji nr 314/2002, art. 15 rozporządzenia Rady nr 1260/2001 oraz zasady równości i proporcjonalności, w związku z tym że określają opłatę produkcyjną od cukru obliczoną na podstawie „średniej straty” na tonę eksportu, nie uwzględniającej ilości wyeksportowanych bez refundacji, podczas gdy ilości te są wliczane do sumy przyjętej w celu obliczania całkowitej straty do sfinansowania?

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalii

(Sprawa C-38/06)

(2006/C 74/14)

(Język postępowania: portugalski)

W dniu 24 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Günтера Wilmsa i Margaridę Afonso, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Portugalii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że odmawiając pobrania i przekazania do dyspozycji Komisji środków własnych należnych z tytułu przywozu wyposażenia i sprzętu wojskowego w okresie od 1 stycznia 1998 r. do 31 grudnia 2002 r. oraz odmawiając zapłaty odsetek za zwłokę, Republika Portugalii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej w okresie od 1 stycznia 1998 r. do 30 maja 2000 r. na mocy art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia nr 1552/89⁽¹⁾, a po tej dacie na podstawie odpowiadających im przepisów rozporządzenia 1150/2000⁽²⁾,
- 2) obciążenie Republiki Portugalii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że art. 296 WE nie pozwala Państwu Członkowskiemu na zwolnienie z należności celnych sprzętu wojskowego, z tego względu, że pobranie ich nie może być uważane za zagrożenie fundamentalnych interesów w zakresie bezpieczeństwa tego Państwa Członkowskiego.

Wobec braku konkretnych argumentów uzasadniających potrzebę odstępstwa od przepisów celnych w celu zapewnienia ochrony fundamentalnych interesów w zakresie bezpieczeństwa, Komisja uważa, że Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 26 WE, art. 20 wspólnotowego kodeksu celnego⁽³⁾, a w konsekwencji na mocy wspólnotowej taryfy celnej.

Jest niedopuszczalne, by Państwo Członkowskie uchylało się od swych obowiązków w zakresie solidarnego współfinansowania budżetu wspólnotowego, powołując się na potrzebę obniżenia swych wydatków wojskowych.

W razie naruszenia przyjętych przepisów każde Państwo Członkowskie ponosi wynikające z tego konsekwencje finansowe, jako że w takim wypadku ma zastosowanie mechanizm, który poprzez odwołanie się do „PNB” kompensuje niewystarczający zakres tradycyjnych środków własnych i VAT. Poszanowanie zasady prawidłowej gospodarki finansowej oraz elementarnych pojęć słuszności i odpowiedzialności wymaga, by Państwa Członkowskie, które przekazały do dyspozycji środki własne w wysokości niższej niż wymagana, indywidualnie ponosiły wynikające z tego dla budżetu wspólnotowego konsekwencje a zatem dokonywały wpłat kwot niezyskanych w wyniku uchybienia zobowiązaniom.

W świetle okoliczności, że rozporządzenie nr 150/2003⁽⁴⁾ miało zastosowanie począwszy od 1 stycznia 2003 r. rozpatrywane uchybienie zobowiązaniom trwało do 31 grudnia 2002 r. Dopiero począwszy od tej daty wskazane rozporządzenie pozwala na zawieszenie w określonych okolicznościach należności celnych na pewne rodzaje wyposażenia i sprzętu wojskowego.

Władze portugalskie powinny były w odniesieniu do omawianego przywozu dokonać zaksięgowania należności celnych zgodnie z postanowieniami wspólnotowego kodeksu celnego, pokonać poboru należności celnych i przedstawić do dyspozycji Komisji uzyskane w ten sposób środki własne, zgodnie z art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia nr 1552/89 i odpowiadającymi im przepisami rozporządzenia nr 1150/2000. Ponieważ doszło do naruszenia ustawodawstwa celnego, Wspólnotie musi zostać przekazana kwota odpowiadająca nieprzekazanym środkom własnym. Kwota ta jest powiększona o odsetki za zwłokę, o których mowa w art. 11 rozporządzenia nr 1150/2000.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1552 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie wykonania decyzji 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 155, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150 z dnia 22 maja 2000 r. w sprawie wykonania decyzji 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, str. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, str. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 150/2003 z dnia 21 stycznia 2003 r. zawieszające należności celne przywozowe na niektóre rodzaje broni i sprzętu wojskowego (Dz.U. L 25, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-42/06)

(2006/C 74/15)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 27 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez B. Stromsky'ego, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Belgii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że wprowadzając w regionie Bruxelles-Capital system udzielania zezwoleń dla osób fizycznych i prawnych wytwarzających lub dystrybuujących worki przeznaczone do zbierania odpadów, którego zasady naruszają zasadę proporcjonalności, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 28 i 30 Traktatu WE.

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zrzuty i główne argumenty:

Udzielanie zezwoleń dla osób fizycznych i prawnych wytwarzających lub dystrybuujących worki przeznaczone do zbierania odpadów nie jest objęte jakimikolwiek wspólnotowymi przepisami harmonizującymi.

W tej sytuacji ustawodawstwo krajowe ustanawiające zezwolenia dla osób fizycznych i prawnych wytwarzających lub dystrybuujących worki przeznaczone do zbierania odpadów powinno być oceniane w świetle art. 28 i 30 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, procedura udzielania uprzedniego zezwolenia, taka jak ustanowiona w art. 10a rozporządzenia regionu Bruxelles-Capitale z dnia 15 lipca 1993 r. w sprawie usuwania zebranych odpadów, może ograniczać swobodę przepływu towarów.

Tymczasem, aby taka procedura udzielania uprzedniego zezwolenia była uzasadniona w świetle podstawowej swobody, jaką jest swoboda przepływu towarów, musi ona odpowiadać względem interesu ogólnego uznanego w prawie wspólnotowym oraz pozostawać w zgodności z zasadą proporcjonalności, tj. być odpowiednia do zapewnienia osiągnięcia zamierzonego celu i nie wykraczać poza granice tego, co jest konieczne dla jego osiągnięcia.

Komisja przyznaje, że procedura udzielania zezwoleń może odpowiadać względem interesu ogólnego związanym z ochroną zdrowia pracowników oraz ochroną środowiska.

Komisja uważa jednak, że w niniejszym przypadku zasady procedury udzielania zezwoleń, o których mowa w art. 10a rozporządzenia, nie pozostają w zgodności z zasadą proporcjonalności, ze względu na fakt, że procedura ta nie jest łatwo dostępna.

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-46/06)

(2006/C 74/16)

(Język postępowania: czeski)

W dniu 30 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot

Europejskich, reprezentowanej przez L. Jelinka i W. Wilsa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Czeskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym⁽¹⁾, a w każdym przypadku nie poinformowała o nich Komisji, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy następujących przepisów tej dyrektywy: art. 3 ust. 3, art. 6 ust. 1 w zakresie „obchodzeni[a] środków technologicznych przez daną osobę, której znane jest lub w zależności od okoliczności musi być znane to, że zmierza lub ona w tym celu”, art. 6 ust. 3, art. 6 ust. 4 akapity pierwszy, czwarty i piąty, art. 7 ust. 1 akapit drugi, art. 7 ust. 2, art. 8 ust. 2 w zakresie „urządzeń, produktów lub części składowych określonych w art. 6 ust. 2”, art. 8 ust. 3, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ust. 2,

2) obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin dokonania transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 1 maja 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 167 z 22.6.2001, str. 10

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-52/06)

(2006/C 74/17)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 1 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez F. Simonetti i S. Pardo Quintillán, działające w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Hiszpanii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, iż nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (⁽¹⁾), a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;
2. obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na transpozycję dyrektywy upłynął w dniu 21 lipca 2004 r.

(⁽¹⁾) Dz.U. L 197 z 21.07.2001, str. 30

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-53/06)

(2006/C 74/18)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 1 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez U. Wölkera i S. Pardo Quintillán, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Hiszpanii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, iż nie ustanawiając wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2003/4/WE (⁽¹⁾) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG (⁽²⁾), a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- 2) obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 14 lutego 2005 r.

(⁽¹⁾) Dz.U. L 41, z 14.2.2003, str. 26

(⁽²⁾) Dz.U. L 158, z 23.6.1990, str. 56

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-54/06)

(2006/C 74/19)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 1 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez J. Hottiaux i F. Simonetti, działające w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Belgii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, iż nie ustanawiając wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (⁽¹⁾), Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- 2) obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 21 lipca 2004 r. Belgia do obecnej chwili nie wydała wszystkich przepisów leżących w kompetencji Regionu Flamandzkiego i rządu federalnego, bądź co najmniej nie przekazała o nich informacji Komisji.

(⁽¹⁾) Dz.U. L 197 z 21.07.2001, str. 30

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (piąta izba) z dnia 15 listopada 2005 r. w sprawie T-145/04 Elisabetta Righini przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Elisabetę Righini w dniu 2 lutego 2006 r.

(Sprawa C-57/06 P)

(2006/C 74/20)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 2 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Elisabetty Righini, reprezentowanej przez Erica Boigelota, avocat, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 15 listopada 2005 r. w sprawie T-145/04 Elisabetta Righini przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uznanie odwołania za dopuszczalne i zasadne, a w rezultacie,
2. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 15 listopada 2005 r. w sprawie T-145/04 Righini przeciwko Komisji,
3. rozstrzygnięcie sporu, uwzględniając wcześniejsze żądania skarżącej w sprawie T-145/04, czyli:
 - uchylenie decyzji Komisji w sprawie zaszeregowania skarżącej przy rozpoczęciu przez nią służby do grupy zaszeregowania A*8/3 (wcześniej A7/3) czy to w charakterze członka personelu tymczasowego, czy urzędnika w okresie próbnym, o których została powiadomiona w dniach 27 maja 2003 r. oraz 30 czerwca 2003 r.;
 - uchylenie wyraźnej decyzji z dnia 21 stycznia 2004 r. oddalającej zażalenie skarżącej, ogłoszonej w dniu 23 stycznia 2004 r., zarejestrowanej w dniu 14 sierpnia 2003 r. pod sygnaturą R/485/03;
 - obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty zawarte w odwołaniu dotyczą, zgodnie z art. 58 statutu Trybunału Sprawiedliwości, naruszenia prawa wspólnotowego oraz nieprawidłowości postępowania przed Sądem naruszających interes strony skarżącej.

Wnosząca odwołanie kwestionuje wydany wyrok, gdyż oddała on zarzut dotyczący naruszenia art. 31 ust. 2 regulaminu

pracowniczego, decyzji z 1983 r., wytycznych administracyjnych oraz oczywistego błędu w ocenie i w tym zakresie zawiera błędy co do prawa, błędne i sprzeczne uzasadnienie, jak również wypacza elementy dowodowe zawarte w aktach.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-68/06)

(2006/C 74/21)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 6 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Minása Konstantinidisa, członka Służby Prawnej, i przez Florence Simonetti, eksperta narodowego, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (¹), a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- 2) obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 21 lipca 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 197 z 21.07.2001 r., str. 30.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Słowackiej

(Sprawa C-69/06)

(2006/C 74/22)

(Język postępowania: słowacki)

W dniu 6 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez N. Yerrell i Tomaša Kukała, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Słowackiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie ustanawiając wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Rady z dnia 16 grudnia 1976 r. w sprawie minimalnego poziomu wykształcenia kierowców w transporcie drogowym⁽¹⁾ a w każdym razie nie informując o nich Komisji, Republika Słowacka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy postanowień tej dyrektywy,
- 2) obciążenie Republiki Słowackiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin dla dokonania transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 1 maja 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 357, str. 36.

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-71/06)

(2006/C 74/23)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 7 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez L. Visaggię, działającego w charakterze pełnomocnika, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 93 ust. 1 dyrektywy

Rady 2003/85/WE⁽¹⁾ z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania pryszczycy, uchylająca dyrektywę 85/511/EWG⁽²⁾ i decyzje 9/531/EWG⁽³⁾ i 91/665/EWG⁽⁴⁾ oraz zmieniająca dyrektywę 92/46/EWG⁽⁵⁾, nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do tej dyrektywy lub w każdym razie nie informując Komisji o ustanowieniu takich przepisów;

- 2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 30 czerwca 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 306 z 22.11.2003 r., str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 315 z 26.11.1985 r., str. 11.

⁽³⁾ Dz.U. L 279 z 28.9.1989 r., str. 32.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 368 z 31.12.1991 r., str. 19.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 268 z 14.9.1992 r., str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-72/06)

(2006/C 74/24)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 7 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Marię Contou-Durande i Carmel O'Reilly, doradców prawnych służby prawnej Komisji, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl⁽¹⁾ lub w każdym razie nie powiadamiając o ich przyjęciu Komisji Republika Grecka uchybiła swoim zobowiązaniom, ciężącym na niej na mocy tej dyrektywy;

2) obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 7 lutego 2006 r.

(¹) Dz. U. L 31 z 6.2.2003, str. 18

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-77/06)

(2006/C 74/25)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 9 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez J. Hottiaux i F. Simonetti, działające w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, iż nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (¹), a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;
2. obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2001/42 upłynął w dniu 21 lipca 2004 r.

(¹) Dz.U. L 197, z 21.07.2001, str. 9

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-78/06)

(2006/C 74/26)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 9 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez A. Alcover San Pedro i F. Simonetti, działające w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnoszącej się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku (¹), a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- 2) obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji dyrektywy 2002/49/WE upłynął w dniu 18 lipca 2004 r.

(¹) Dz.U. L 189 z 18.07.2002 r., str. 12.

Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-85/06)

(2006/C 74/27)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 10 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Ulricha Wölckera, doradcę prawnego i Minę Konstantinidi, członka służby prawnej Komisji, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, iż nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2003/04/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
2. obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na transpozycję dyrektywy upłynął w dniu 14 lutego 2005 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 41 z 14.2.2003 r., str. 26.

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-86/06)

(2006/C 74/28)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 13 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Amparę Alcover Pedro i Minasa Kostandinidisa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, iż nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w celu zastosowania się do dyrektywy Komisji 2003/73/WE Europejskiego dnia 24 lipca 2003 r. zmieniającej załącznik III do dyrektywy 1999/94/WE⁽¹⁾, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
2. obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na transpozycję dyrektywy upłynął w dniu 25 lipca 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 186, z 25.07.2003, str. 34

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2006 r. — Stadtwerke Schwäbisch Hall i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-92/02) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Uregulowanie dotyczące zwolnienia podatkowego mającego zastosowanie do rezerw utworzonych przez elektrownie atomowe w Niemczech dla celów usuwania ich odpadów radioaktywnych i ostatecznego zamknięcia ich instalacji — Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa po zakończeniu wstępnej fazy badania — Skarga o stwierdzenie nieważności)

(2006/C 74/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH (Schwäbisch Hall, Niemcy), Stadtwerke Tübingen GmbH (Tübingen, Niemcy) i Stadtwerke Uelzen GmbH (Uelzen, Niemcy) [Przedstawiciel: adwokat D. Fouquet]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciel: pełnomocnik V. Kreuzschitz]

Interwenienci popierający stronę pozwaną: E.ON Kernkraft GmbH (Hannover, Niemcy), RWE Power AG (Essen, Niemcy), EnBW Energie Baden-Württemberg AG (Karlsruhe, Niemcy) i Hamburgische Electricitäts-Werke AG (Hamburg, Niemcy) [Przedstawiciele: adwokaci U. Karpenstein i D. Sellner]

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2001) 3967 wersja ostateczna z dnia 11 grudnia 2001 r. stwierdzającej, że niemieckie uregulowanie dotyczące zwolnienia podatkowego dla rezerw utworzonych przez elektrownie atomowe dla celów usuwania ich odpadów radioaktywnych i ostatecznego zamykania ich instalacji nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Strony pokrywają, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję i interwenientów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 144 z 15.6.2002.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 stycznia 2006 — Regione Marche przeciwko Komisji

(Sprawa T-107/03) ⁽¹⁾

([Zintegrowany program śródziemnomorski (PIM) dla Regione Marche (Włochy) — Zakończenie pomocy finansowej — Wydatki niekwalifikujące się — Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak podstawy prawnej — Uzasadnione oczekiwania — Brak uzasadnienia])

(2006/C 74/30)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Regione Marche [Przedstawiciele: adwokaci A. Pappalardo, M. Merola i D. Domenicucci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: E. de March i L. Flynn, pełnomocnicy wspierani przez adwokata A. Dal Ferrę]

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji wynikającej z pisma skierowanego w dniu 18 grudnia 2002 r. do rządu włoskiego dotyczącej zakończenia pomocy finansowej Wspólnoty przyznanej z tytułu zintegrowanego programu śródziemnomorskiego (PIM) dla Regione Marche (Włochy)

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami własnymi i kosztami poniesionymi przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. C 124 z 24.05.2003 r.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 stycznia 2006 r.
— Devinlec przeciwko OHIM

(Sprawa T-147/03) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Graficzny znak towarowy zawierający słowny element „quantum” — Sprzeciw uprawnionego z graficznego krajowego znaku towarowego Quantième — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b), art. 15 ust. 2 i art. 43 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2006/C 74/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Devinlec Développement innovation Leclerc SA (Tuluza, Francja) [Przedstawiciel: adwokat J.-P. Simon]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) [Przedstawiciele: J. Novais Gonçalves i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy]

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: T.I.M.E. ART. Uluslararasi Saat Ticareti ve diş Ticaret AŞ (Istambuł, Turcja) [Przedstawiciel: adwokat F. Jacobacci]

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej z dnia 30 stycznia 2003 r. (sprawa R 109/2002-3), wydaną w postępowaniu w sprawie sprzeciwu między Devinlec Développement innovation Leclerc SA a TIME Art Uluslararasi Saat Ticareti ve diş Ticaret AŞ

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 30 stycznia 2003 r. (sprawa R 109/2002-3).
- 2) Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) ponosi własne koszty oraz zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku z postępowaniem przed Sądem.
- 3) Interwenient ponosi własne koszty oraz zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 19.7.2003

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 25 stycznia 2006 r.
— Le Canne przeciwko Komisji

(Sprawa T-276/03) ⁽¹⁾

(Wyrok stwierdzający nieważność decyzji Komisji zmniejszającej pomoc finansową Wspólnoty — Sposoby realizacji — Skarga na bezczynność — Umorzenie postępowania — Skarga o odszkodowanie)

(2006/C 74/32)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Azienda Agricola „Le Canne” (Porto Viro, Włochy) [przedstawiciele: F. Mazzonetto i G. Garraro, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: L. Visaggio i C. Cattabriga, pełnomocnicy wspierani przez adwokata A. Dal Ferrę]

Przedmiot sprawy

Skarga zmierzająca do stwierdzenia, że Komisja bezprawnie zaniechała podjęcia działań wynikających z wyroku Sądu z dnia 5 marca 2002 r. w sprawie T-241/00 Le Canne przeciwko Komisji, Rec. p. II-1251, oraz skarga o wynagrodzenie szkody spowodowanej tym zaniechaniem

Sentencja wyroku

- 1) Postępowanie dotyczące stwierdzenia bezczynności jest bezprzedmiotowe.
- 2) Wniosek o odszkodowanie zostaje oddalony.
- 3) Każda ze stron zostaje obciążona własnymi kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 239 z 04.10.2003 r.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 stycznia 2006 r.
— Volkswagen przeciwko OHIM**

(Sprawa T-317/03) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego *Wariant* — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy *DERBIVARIANT* — Odmowa rejestracji przez izbę odwoławczą — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 74 ust. 1 i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2006/C 74/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Volkswagen AG (Wolfsburg, Niemcy) [Przedstawiciel: adwokat S. Risthaus]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) [Przedstawiciele: J. Weberndörfer i G. Schneider, pełnomocnicy]

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Nacional Motor, S.A. (Martorelles, Hiszpania)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 czerwca 2003 r. (sprawa R 610/2001-4), wydaną w postępowaniu w sprawie sprzeciwu między Nacional Motor, SA a Volkswagen AG

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność pkt 2 sentencji decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) w części, w jakiej odrzuca ona wnioski o rejestrację w charakterze wspólnotowego znaku towarowego oznaczenia słownego *Wariant* dla innych towarów i usług niż należące do klas 7, 12 i 37.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 304 z 13.12.2003

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 stycznia 2006 r.
— Medici Grimm przeciwko Radzie**

(Sprawa T-364/03) ⁽¹⁾

(Dumping — Przywóz torebek skórzanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej — Zmiana rozporządzenia nakładającego ostateczne cło antydumpingowe — Brak mocy wstecznej — Stwierdzenie nieważności przez Sąd — Skarga o odszkodowanie — Wystarczająco poważne naruszenie)

(2006/C 74/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Medici Grimm KG (Rodgau Hainhausen, Niemcy) [przedstawiciele: R. MacLean, solicitor oraz E. Gybels, adwokat]

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej [przedstawiciele: M. Bishop, pełnomocnik, wspierany przez G. Berrischa]

Intervenient popierający żądania strony pozwanej: Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: N. Khan oraz T. Scharf, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Skarga złożona na podstawie art. 235 WE w związku z art. 288 akapit drugi WE o naprawienie szkody poniesionej przez skarżącą wskutek braku mocy wstecznej rozporządzenia Rady (WE) nr 2380/98 z dnia 3 listopada 1998 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1567/97 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz torebek skórzanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 296, str. 1), którego częściowa nieważność została stwierdzona przez Sąd w wyroku z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie T 7/99 Medici Grimm przeciwko Radzie (Rec. str. II 2671).

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę.
- 3) Komisja pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 21 z 24.1.2004

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 25 stycznia 2006
— Weißenfels przeciwko Parlamentowi Europejskiemu**

(Sprawa T-33/04) ⁽¹⁾

(Urzędnicy — Wynagrodzenie — Dodatek na dziecko pozostające na utrzymaniu — Podwojony dodatek na dziecko upośledzone — Artykuł 67 ust. 2 regulaminu pracowniczego — Potrącenie kwoty dodatku tego samego rodzaju)

(2006/C 74/35)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Roderich Weißenfels (Luksemburg) [Przedstawiciel: H. Arend, avocat]

Strona pozwana: Parlament Europejski [Przedstawiciele: L. Knudsen, U. Rösslein i E. Ecker, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Żądanie uchylecia decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 26 czerwca 2003 r. dokonującej potrącenia od kwoty podwojonego dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu, przyznanego skarżącemu na mocy art. 67 ust. 3 regulaminu pracowniczego, kwoty pobieranego przez niego dodatku tego samego rodzaju.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron poniesie koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 94 z 17.4.2004

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 stycznia 2006 r.
— Henkel przeciwko OHIM**

(Sprawa T-398/04) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Graficzny znak towarowy — Czerwono-biała prostokątna tabletką z niebieskim owalnym jądrem — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Brak charakteru odróżniającego)

(2006/C 74/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Henkel KGaA (Düsseldorf, Niemcy) [Przedstawiciel: adwokat C. Osterrieth]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) [Przedstawiciele: początkowo D. Schennen, następnie D. Schennen i G. Schneider, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 sierpnia 2004 r. (sprawa R 771/1999-2), dotyczącą rejestracji graficznego znaku towarowego przedstawiającego prostokątną tabletkę

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 19 z 22.1.2005

**Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia
— Arizona Chemical i in. przeciwko Komisji**

(Sprawa T-369/03) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 67/548/EWG — Odmowa zmiany klasyfikacji kalafonii jako substancji niebezpiecznej — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Skarga odszkodowawcza — Upływ terminu — Zarzut bezprawności — Niedopuszczalność)

(2006/C 74/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Arizona Chemical BV (Huizen, Niderlandy), Eastman Belgium BVBA (Kallo, Belgia), Resinall Europe BVBA (Brugia, Belgia) i Cray Valley Iberica, SA (Madryt, Hiszpania) [przedstawiciele: C. Mereu i K. Van Maldegem, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: X. Lewis i F. Simonetti, pełnomocnicy]

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Republika Finlandii [przedstawiciele: T. Pynnä i A. Guimaraes-Purokoski, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Po pierwsze, żądanie stwierdzenia nieważności aktu Komisji odrzucającego wnioski skarżących zmierzające do wycofania substancji zwanej kalafonią z listy substancji uczulających, umieszczonej w załączniku I do dyrektywy Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (Dz.U. 1967, 196, str. 1), a po drugie żądanie naprawienia poniesionej szkody.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Skarżące pokrywają swoje własne koszty, jak i koszty poniesione przez stronę pozwaną.
- 3) Interwenient ponosi swoje własne koszty.

(¹) Dz.U. C 7 z 10.01.2004

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 stycznia 2006 — Dimos Ano Liosion i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-85/05) (¹)

(Niedopuszczalność — Podmioty nie będące adresatami aktów wspólnotowych — Dotkliwość bezpośrednia)

(2006/C 74/38)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Dimos Ano Liosion (Grecja), Theodora Goula, Argyris Argyropoulos, Ioannis Manis, Eleni Ntalipi, Vasilis Papagrignoriou i Giorgos Fragkalexis (Ano Liosia, Grecja) [Przedstawiciel: adwokat G. Kalavros]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: D. Triantafyllou i L. Flynn, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji E (2004) 5522 Komisji z dnia 21 grudnia 2004 r. dotyczącej przyznania pomocy finansowej przez Fundusz Spójności na rzecz projektu

z tytułowanego „Budowa Pierwszej fazy drugiego składowiska odpadów w Attyce Zachodniej w Skalistiri, gmina Fyli”;

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna
- 2) Skarżący zostają obciążeni kosztami

(¹) Dz.U. C 106 z 30.04.2005 r.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 stycznia 2006 r. w sprawie Finlandia przeciwko Komisji

(Sprawa T-177/05) (¹)

(Kwestie incydentalne — Zarzut niedopuszczalności — Działanie niewywołujące skutków prawnych — Środki własne Wspólnot Europejskich — Postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Odsetki za zwłokę przewidziane w art. 11 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000 — Negocjacje dotyczące porozumienia w sprawie warunkowej płatności)

(2006/C 74/39)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Republika Finlandii (Przedstawiciele: T. Pynnä i A. Guimaraes –Purokoski)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G. Wilms i P. Aalto)

Okoliczności faktyczne postępowania

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (Dyrekcja Generalna ds. Budżetu) zawartej w piśmie z dnia 28 lutego 2005 r., potwierdzonej w piśmie z dnia 25 kwietnia 2005 r., w której Komisja odmówiła wszczęcia negocjacji z Republiką Finlandii w ramach wszczętego na podstawie art. 226 WE postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego nr 2003/2180, którego przedmiotem jest warunkowa płatność przez Finlandię należności celnych nałożonych z mocą wsteczną wraz z odsetkami za zwłokę liczonymi od dnia wymagalności do dnia dokonania zapłaty.

Sentencja postanowienia

1. Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
2. Republika Finlandii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 153 z 25.6.2005.

Skarga wniesiona w dniu 2 listopada 2005 r. — ARCHI.M.E.D. — E.S. przeciwko Komisji

(Sprawa T-396/05.)

(2006/C 74/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Architecture, Microclimat, Energies Douces — Europe et Sud SARL (ARCHI.M.E.D.-E.S) (Ganges, Francja) [Przedstawiciele: P.-P. van Gehuchten, J. Sambon, P. Reyniers, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o dokonaniu potrącenia, zawartej w piśmie z dnia 5 października 2005 r. doręczonym skarżącej w dniu 10 października 2005 r.
- stwierdzenie nieważności decyzji o ściągnięciu należności, zawartej w pismach z dnia 30 sierpnia 2005 r., oraz w zawiadomieniu nr 3240705638 o obciążeniu rachunku z dnia 23 sierpnia 2005 r., doręczonych skarżącej w dniu 2 września 2005 r.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest stroną umowy BU 209-95 zawartej z Komisją w drodze przetargu ogłoszonego w ramach specjalnego programu badań i rozwoju technologicznego w dziedzinie energii nieatomowej (¹) i służącego realizacji projektu remontu budynku w Lionie przy wykorzystaniu metody architektury słonecznej i bioklimatycznej. W ramach wykonania swoich zobowiązań umownych Skarżąca zakomunikowała Komisji sprawozdanie końcowe z projektu. Komisja nie zaakceptowała tego sprawozdania i w dniu 5 lipca 2005 r. przesłała jej decyzję o ściągnięciu przekazanych zaliczek, odmawiając zaakceptowania pewnych kosztów zadeklarowanych w tym sprawozdaniu. Do polubownego rozwiązania sporu nie były stane doprowadzić ani wymiana korespondencji między stronami, ani odbyte spotkania, ani interwencja rzecznika.

Listem poleconym a dnia 30 sierpnia 2005 r. Komisja przesłała skarżącej ostateczną decyzję o ściągnięciu należności poprzedzoną zawiadomieniem nr 3240705638 o obciążeniu rachunku z dnia 23 sierpnia 2005 r. W drodze innego listu poleconego z dnia 5 października 2005 r. Komisja powiadomiła ją również o decyzji w sprawie potrącenia ich wzajemnych wierzytelności: wierzytelności Komisji względem skarżącej w ramach tej umowy, z jednej strony, oraz wierzytelności skarżącej względem Komisji, które przysługiwały jej w ramach innej umowy. Są to zaskarżone decyzje.

Strona skarżąca podważa decyzje powołując dwa zasadnicze zarzuty.

Przede wszystkim podnosi ona, że przez zaskarżone decyzje Komisja naruszyła pozasądowe przesłanki potrącenia wzajemnych wierzytelności. Skarżąca twierdzi, że takie potrącenie nie powinno być możliwe, w przypadku gdy wierzytelności wynikają z dwóch różnych porządków prawnych. Zdaniem skarżącej przysługujące jej względem Komisji wierzytelności są w istocie oparte na prawie wspólnotowym, podczas gdy wierzytelności Komisji względem skarżącej wynikają z prawa francuskiego. Co więcej, podnosi ona, że Komisja nie ma podstawy prawnej pozwalającej jej na dokonanie potrącenia, które propomuje skarżącej, albowiem wierzytelności te są jeszcze niepewne, o czym świadczą liczne sprzeczności ze stony samej skarżącej oraz postępowanie przed rzecznikiem, które się jeszcze nie zakończyło. do dnia dzisiejszego

W drugim zarzucie strona skarżąca twierdzi, że należy stwierdzić nieważność decyzji o ściągnięciu należności z powodu braku uzasadnienia. Utrzymuje ona, że Komisja nie dostarczyła satysfakcjonujących wyjaśnień, w szczególności w odniesieniu do argumentów podniesionych przez skarżącą dotyczących sposobu oreślenia przez nią kwoty jej wierzytelności.

(¹) Program ustanowiony na podstawie decyzji Rady 94/806/WE z dnia 23 listopada 1994 r., Dz.U. 334 z dnia 22 grudnia 1994 r., str. 87

Odwołanie wniesione w dniu 3 listopada 2005 r. — ARCHI.M.E.D. — E.S. przeciwko Komisji

(Sprawa T-397/05)

(2006/C 74/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Architecture, Microclimat, Energies Douces — Europe et Sud SARL (ARCHI.M.E.D. — E.S) (Ganges, Francja) [przedstawiciele: P.-P. van Gehuchten, J. Sambon, P. Reyniers, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Komisja nie była uprawniona do rozwiązania umowy z dnia 30 sierpnia 2005 r.,
- nakazanie Komisji zapłaty kwoty 125 906 EUR powiększonej o ustawowe odsetki za zwłokę od dnia 12 lutego 2002 r.,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest stroną umowy BU 209-95 zawartej z Komisją w następstwie zaproszenia do składania ofert wystosowanego w ramach specjalnego programu badań i rozwoju technologicznego w dziedzinie energii nienuklearnej⁽¹⁾, która dotyczy realizacji projektu renowacji budynku w Lyonie z zastosowaniem metod architektury solarnej i bioklimatycznej. Umowa zawiera klauzulę arbitrażową, na mocy której jedynie sądy wspólnotowe są właściwe do rozpoznawania sporów pomiędzy stronami umowy odnośnie do ważności, stosowania i wykładni umowy.

Realizując swoje zobowiązania umowne, skarżąca przekazała Komisji w dniu 12 grudnia 2001 r. sprawozdanie końcowe z projektu. Komisja nie przyjęła tego sprawozdania i w dniu 5 lipca 2002 r. skierowała do skarżącej decyzję w sprawie zwrotu wypłaconych zaliczek, odmawiając zaakceptowania pewnych kosztów zadeklarowanych przez nią w sprawozdaniu. Ani wymiana korespondencji między stronami, ani odbyte spotkania, ani interwencja mediatora nie doprowadziły do polubownego rozwiązania sporu. Pismem poleconym z dnia 30 sierpnia 2005 r. Komisja skierowała do skarżącej ostateczną decyzję w sprawie zwrotu, poprzedzoną notą obciążającą z dnia 23 sierpnia 2005 r. Decyzja ta stanowi przedmiot niniejszego odwołania, wniesionego na podstawie klauzuli arbitrażowej.

Odwołanie zmierza w pierwszej kolejności do nakazania Komisji zapłaty 20 % salda pomocy zdaniem skarżącej należnych jej na podstawie umowy BU 209-95.

W uzasadnieniu swoich żądań skarżąca podnosi, że wszelkie zastrzeżenia dotyczące sposobu realizacji projektu przez strony umowy powinny być zostać zgłoszone przez Komisję przed dniem, w którym sprawozdanie powinno być zostać zatwierdzone (dwa miesiące od dnia złożenia sprawozdania końcowego). Skarżąca uważa, że Komisja była związana terminem i dlatego nie może uważać siebie za wierzyciela skarżącej. W konsekwencji, jako związana terminem, Komisja pozostaje dłużnikiem skarżącej w odniesieniu do salda pomocy, do której wypłaty zobowiązała się na mocy przywołanej umowy.

⁽¹⁾ Program wprowadzony decyzją Rady 94/806/CE z dnia 23 listopada 1994 r., Dz.U. L 334 z 22 grudnia 1994 r., str. 87.

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2005 r. — Olimpiaki Aeroporia Ypiresies AE przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-423/05)**

(2006/C 74/42)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Olimpiaki Aeroporia Ypiresies AE (Ateny, Grecja) (Przedstawiciele: P. Anestis, T. Soames, D. Geradin, S. Mavroghenis i S. Jordan, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności w całości lub w części, na podstawie art. 230 WE i art. 231 WE, decyzji Komisji C11/2004 w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Grecję spółce Olimpiaki Aeroporia Ypiresies AE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach prywatyzacji greckiego państwowego przewoźnika lotniczego Olimpiaki Aeroporia rozpoczęła działalność nowa spółka („NOA”), która przejęła działalność w zakresie przelotów, podczas gdy spółka skarżąca („OA”) zachowała prowadzenie działalności w pozostałym zakresie, w szczególności usługi naziemne, usługi konserwacji i naprawy statków powietrznych. W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że pomoc państwa przyznana przez Grecję NOA oraz skarżącej jest niezgodna z Traktatem, między innymi z następujących powodów:

- zawyżenia wyceny wartości aktywów NOA w chwili utworzenia spółki,
- uiszczenia płatności z tytułu zobowiązań OA przez państwo greckie będące poręczycielem,
- wykazywania ciągłej tolerancji przez państwo greckie wobec OA w odniesieniu do zaległości podatkowych oraz składek na ubezpieczenie społeczne.

W swojej skardze skarżąca kwestionuje w pierwszej kolejności część decyzji odnoszącą się do zarzucanego zawyżenia wyceny wartości aktywów NOA w chwili utworzenia spółki. Skarżąca wskazuje na naruszenie art. 87 ust. 1 i 3 WE oraz art. 253 WE (obowiązek uzasadnienia). Skarżąca stwierdza, że błędnie zastosowano kryterium „prywatnego inwestora”, ponieważ Republika Grecka postępowała jak rozsądny uczestnik obrotu gospodarczego. Skarżąca dodaje, że przy obliczaniu rzekomo uzyskanych korzyści zastosowano błędną metodę obliczania i osiągnięto błędny wynik. Skarżąca wskazuje również na niewystarczające uzasadnienie w odniesieniu do spełnienia przesłanek stosowania art. 87 ust. 1 WE.

W odniesieniu do uiszczenia płatności przez państwo greckie z tytułu zobowiązań OA skarżąca nie zaprzecza, że miało to miejsce, lecz uważa, że nie stanowi to pomocy państwa i w tym względzie wskazuje na naruszenie art. 87 ust. 1 WE. W szczególności skarżąca twierdzi, że Komisja wyraziła zgodę na dalsze wypłacanie pomocy, której część stanowią wspomniane płatności ze strony państwa greckiego, natomiast w zaskarżonej decyzji Komisja zaprzecza temu, przyjmując błędną ocenę prawną. W tym względzie skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do płatności dokonanych przed zmianą niektórych poręczeń oraz w odniesieniu do uznania niektórych płatności za pomoc państwa. W odniesieniu do tej części decyzji skarżąca wskazuje ponadto na naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, w szczególności obowiązku uzasadnienia.

W odniesieniu do zawartego w zaskarżonej decyzji stwierdzenia o „ciągłej tolerancji” wykazywanej przez państwo greckie wobec OA skarżąca wskazuje na naruszenie przepisów prawa wspólnotowego w zakresie pojęcia pomocy państwa, ponieważ Komisja nie zbadała działań podejmowanych przez Grecję w świetle kryterium „prywatnego wierzyciela” oraz nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu. Skarżąca dodaje, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do metody obliczania oraz wielkości rzekomo uzyskanej korzyści, jak również, że uzasadnienie było niewys-tarczające.

Wreszcie skarżąca wskazuje na naruszenie ogólnych zasad prawa wspólnotowego, a przede wszystkim prawa do bycia wysłuchanym, które zostało naruszone, zdaniem skarżącej, wskutek odmowy ze strony Komisji udzielenia Republice Greckiej, a poprzez to i samej skarżącej jako stronie bezpośrednio zainteresowanej, dostępu do ustaleń dokonanych przez firmę audytorską wyznaczoną przez Komisję. Skarżąca twierdzi ponadto, że została naruszona zasada „non bis in idem”, ponieważ w zaskarżonej decyzji ustalono na podstawie wspólnotowej stopy procentowej odsetki od kwot pomocy podlegających zwróceniu, choć w kwotach tych ujęte już zostały grzywny, odsetki oraz opłaty dodatkowe na podstawie przepisów krajowych.

Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2005 r.– Ajinomoto przeciwko OHIM

(Sprawa T-436/05)

(2006/C 74/43)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ajinomoto Co., Inc. (Tokio, Japonia) [Przedstawiciele: G. Würtenberger i R. Kunze, lawyers]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Kaminomoto Co. Ltd. (Hyogo-Ken, Japonia)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 września 2005 r. w sprawie R 1143/2004-1
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „AJINOMOTO” dla towarów z klas 1, 5, 29, 30 i 31 — zgłoszenie nr 1 307 024

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprawie: Kaminomoto Co. Ltd.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny krajowy znak towarowy „KAMINOMOTO” dla towarów z klasy 3

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ zdaniem skarżącej Izba Odwoławcza uznała, że wnoszący sprzeciw był zobowiązany do wykazania istnienia wcześniejszego prawa wyłącznie w momencie wniesienia sprzeciwu. Zdaniem skarżącej dowód istnienia wcześniejszego prawa należy przedstawić w dacie wydania decyzji Wydziału Sprzeciwów lub w dacie wygaśnięcia terminu wyznaczonego do przedstawienia dodatkowych dowodów.

Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2005 r. — Royal Bank of Scotland przeciwko OHIM

(Sprawa T-439/05)

(2006/C 74/44)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Royal Bank of Scotland Group plc (Edynburg, Zjednoczone Królestwo) [Przedstawiciel: J. Hull, Solicitor]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikami postępowania przed Izbą Odwoławczą były również: Lombard Risk Systems Limited i Lombard Risk Consultants Limited (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 21 lipca 2005 r. (sprawa R 370/2004-4) wydanej w związku z postępowaniem w sprawie sprzeciwu nr B 370959, doręczonej 13 października 2005 r. oraz

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „LOMBARD DIRECT” dla usług należących do klas 35, 36 i 42 — zgłoszenie nr 1 523 992

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Lombard Risk Systems Limited i Lombard Risk Consultants Limited

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Wspólnotowe i krajowe znaki towarowe „LOMBARD RISK” i „LOMBARD RISK GROUP OF COMPANIES” dla towarów i usług należących do klas 9, 36 i 41

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu w odniesieniu do części spośród zakwestionowanych usług

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 polegające na zastosowaniu przez Izbę Odwoławczą nieprawidłowego testu prawnego przy dokonywaniu oceny występowania prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd co do będących w konflikcie znaków, jako że Izba Odwoławcza uznała, że można sobie wyobrazić, iż odbiorca się pomyli i że nie można wykluczyć możliwości wprowadzenia w błąd. Zdaniem skarżącej Izba Odwoławcza odwróciła tym samym ciężar dowodu domagając się, by to skarżąca wykazała, iż nie występuje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. Nadto Izba Odwoławcza nie uzasadniła odpowiednio swojej decyzji sprzecznie z art. 73 wymienionego wyżej rozporządzenia

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2005 r. — Biofarma przeciwko OHIM

(Sprawa T-442/05)

(2006/C 74/45)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Biofarma (Neuilly-sur-Seine, Francja) [Przedstawiciele: Victor Gil Vega i Antonia Ruiz López, abogados]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Anca Health Care Limited

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 26 września 2005 r. i orzeczenie, że w odniesieniu do znaków towarowych CAFON i DAFLON, które oznaczają podobne towary, faktycznie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd,

— obciążenie OHIM kosztami postępowania, z uwzględnieniem kosztów adwokackich poniesionych przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Surtech Internacional Ltd

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „CAFON” dla towarów z klasy 5 (preparaty i substancje farmaceutyczne)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „DAFLON” (rejestracje wywołujące skutki w Hiszpanii, Portugalii, Beneluksie, Austrii, Francji i we Włoszech) dla towarów z klasy 5 (preparaty i substancje farmaceutyczne)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2005 r. — El Corte Inglés, S.A. przeciwko OHIM

(Sprawa T-443/05)

(2006/C 74/46)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: El Corte Inglés, S.A. (Madryt, Hiszpania) [Przedstawiciel: Juan Luis Rias Zurdo, abogado]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Juan Bolaños Sabri

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 21 września 2005 r. w sprawie R 1191/2004-1, w zakresie w jakim oddalając odwołanie skarżącej, dopuszcza do rejestracji zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 2.456.242 „PIRAÑAM DISEÑO ORIGINAL JUAN BOLAÑOS” w klasie 25,
- odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 2.456.242 „PIRAÑAM DISEÑO ORIGINAL JUAN BOLAÑOS” dla klasy 25,
- obciążenie samej strony pozwanej lub strony pozwanej i ewentualnych interwenientów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Juan Bolaños Sabri

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „PIRAÑAM DISEÑO ORIGINAL JUAN BOLAÑOS” (zgłoszenie nr 2.456.242) dla towarów z klasy 16, 21 i 25

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprawie: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Hiszpańskie słowne znaki towarowe „PIRANHA” dla towarów z klas 25 (nr 790.520) i 18 (nr 2.116.007)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia dla towarów z klasy 25

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie zaskarżonej decyzji i odrzucenie sprzeciwu w całości.

Podniesione zarzuty: Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2005 r. przez Plantations de Mbanga przeciwko Komisji

(Sprawa T-447/05)

(2006/C 74/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: spółka Plantations de Mbanga (SPM) SA (Douala, Kamerun) [Przedstawiciele: P. Soler Couteaux, S. Cahn, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 2015/2005 z dnia 9 grudnia 2005 r. w sprawie przywozu bananów pochodzących z krajów ACP w ramach kontyngentu taryfowego ustanowionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1964/2005 w sprawie stawek celnych mających zastosowanie do bananów w styczniu i lutym 2006 r.,
- obciążenie Komisji i Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zmian szczególnego systemu kontyngentów obowiązujących w handlu z państwami trzecimi, stanowiącymi środki wspólnej organizacji rynku bananów, rozporządzeniem Rady (WE) nr 1964/2005⁽¹⁾ między innymi przyznano Komisji kompetencje w zakresie ustanawiania przepisów niezbędnych do wykonania tegoż rozporządzenia, jak również przepisów przejściowych w zakresie dysponowania kontyngentem taryfowym na banany pochodzące z krajów AKP. W tych okolicznościach Komisja utrzymała w swym rozporządzeniu nr 2015/2005 z dnia 9 grudnia 2005 r.⁽²⁾ w miesiącu styczniu i lutym 2006 r. poprzednio obowiązujący system udzielania pozwoleń na przywóz oparty na danych historycznych⁽³⁾, który był początkowo przewidziany rozporządzeniem nr 896/2001. Niniejszą skargą wniesiono o stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 2015/2005.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi, że z racji ustanowienia w art. 3 i 4 rozporządzenia nr 2015/2005 systemu rozdziału pozwoleń na przywóz opartego na danych historycznych i wprowadzeniu nietradycyjnych podmiotów gospodarczych, rozporządzenie to narusza:

- postanowienia umowne w ramach, których funkcjonuje rynek bananów;
- filozofię i zasady zawarte we wspólnotowych przepisach dotyczących wspólnej polityki rolnej, wspólnej organizacji rynku bananów oraz rozpatrywanych postanowieniach regulacji wspólnotowych;
- zasady zawarte w art. 81 i 82 WE, jako że pozwala działającym od dawna podmiotom gospodarczym na kolektywne nadużywanie pozycji dominującej przyznanej im zdaniem skarżącej na mocy przepisów prawa oraz dlatego, że sprzyja innym praktykom antykonkurencyjnym na wspólnotowym rynku bananów;
- zasady wyrażone w art. 87 WE, jako że jego konsekwencją jest przyznanie w sposób selektywny znacznych korzyści finansowych pewnym działającym od dawna dużym importerom tradycyjnym, dokonującym w przeszłości istotnego przywozu, którzy uzyskaliby możliwość czerpania zysków z odsprzedaży bezpłatnie uzyskanych nienależnych pozwoleń;
- zasadę proporcjonalności, jako że nie pozwala na tworzenie i rozwój działalności wiarygodnych i zdolnych do utrzymania się na rynku nietradycyjnych importerów w, gdyż mogą oni istnieć wyłącznie wspierając się na importerach tradycyjnych; ponadto skarżąca podnosi, że rozporządzenie, o stwierdzenie nieważności którego wnosi, nie pozwala również producentom bananów AKP na czerpanie sprawiedliwych korzyści z preferencji przyznanych bananom AKP, gdyż zyski z tego systemu są w zbyt daleko idącym zakresie przejmowane przez pewnych działających od dawna dużych importerów tradycyjnych;
- zasadę niedyskryminacji, jako że traktuje w sposób pozornie równy wszystkich importerów tradycyjnych ACP, podczas gdy w istocie niesłusznie uprzywilejowuje pewnych działających od dawna dużych importerów tradycyjnych.

Na koniec skarżąca wskazuje również na poparcie swych żądań, że nastąpiło naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań i swobody wykonywania działalności zawodowej.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1964/2005 z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie stawek celnych w odniesieniu do bananów (Dz.U. L 316 z 2.12.05).

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2015/2005 z dnia 9 grudnia 2005 r. w sprawie przywozu bananów pochodzących z krajów ACP w ramach kontyngentu taryfowego ustanowionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1964/2005 w sprawie stawek celnych mających zastosowanie do bananów w styczniu i lutym 2006 r. (Dz.U. L 324, str.5).

(³) Zaskarżony przez skarżącą w zawisłej przed Sądem sprawie T-128/05.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2005 r. — Automobiles Peugeot i Peugeot Nederland przeciwko Komisji

(Sprawa T-450/05)

(2006/C 74/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Automobiles Peugeot SA (Paryż, Francja) i Peugeot Nederland NV (Utrecht, Niderlandy) [Przedstawiciele: O. d'Ormesson, N. Zacharie, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności sentencji decyzji wraz z uzasadnieniem;
- ewentualnie, zmiana art. 3 decyzji wraz z jego uzasadnieniem poprzez obniżenie grzywny w wysokości 49,5 mln EUR;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005)3683 wersja ostateczna z dnia 5 października 2005 r., wydanej w ramach postępowania na podstawie art. 81 Traktatu WE (sprawy 36.623, 36.820 i 37.275 — SEP i in. przeciwko Automobiles Peugeot SA), w której Komisja uznała, iż stosowane przez skarżące praktyki mające na celu ograniczenie wywozu pojazdów silnikowych ograniczają konkurencję. Zaskarżona decyzja dotyczyła w szczególności indywidualnych środków podejmowanych przez skarżące względem koncesjonerów, jak system premii dla koncesjonerów, zachowawcza strategia kampanii promocyjnych, ograniczone zaopatrzenie koncesjonerów, bezpośrednie polecenia. Tytułem żądania ewentualnego skarżące wnoszą ponadto o obniżenie kwoty grzywny nałożonej przez Komisję.

Na poparcie swych żądań skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła w decyzji postanowienia art. 81 ust. 1 Traktatu WE, ponieważ uznała środki podjęte przez skarżące za mogące zaliczać się do „porozumień” w rozumieniu tego artykułu.

Tytułem żądania ewentualnego skarżące podnoszą zarzuty oparte na błędach faktycznych, błędnej ocenie faktów oraz naruszeniu prawa w związku z uznaniem przez Komisję, że system wynagradzania koncesjonerów miał cel antykonkurencyjny w rozumieniu art. 81 ust. 1 Traktatu WE. Skarżące kwestionują ponadto ocenę czasu trwania naruszenia przeprowadzoną przez Komisję w zaskarżonej decyzji, ponieważ ich zdaniem Komisja popełniła błąd faktyczny oraz dokonała błędnej oceny faktów, co według skarżących doprowadziło do wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia decyzji.

Kolejny zarzut dotyczy rzekomego niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym analizy skutków środków, których podjęcie zarzuciła Komisja. W ramach tego zarzutu skarżące zarzucają ponadto Komisji popełnienie błędów faktycznych, dokonanie błędnej oceny faktów oraz przyjęcie wewnątrznie sprzecznego uzasadnienia decyzji.

Na poparcie ewentualnego żądania mającego na celu obniżenie kwoty grzywny nałożonej przez Komisję skarżące podnoszą zarzut oparty na naruszeniu art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 oraz wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽¹⁾ w zastosowaniu tych przepisów przez Komisję.

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 65 ust. 5 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali, Dz.U. C 9 z 14.1.1998, str. 3.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2005 r. — Bang & Olufsen przeciwko OHIM

(Sprawa T-460/05)

(2006/C 74/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bang & Olufsen AS (Struer, Dania) [Przedstawiciel: adwokat K. Wallberg]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 22 października 2005 r. w sprawie R0497/2005-1
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Trójwymiarowy znak towarowy w kształcie pionowego, wyglądającego jak ołówek głośnika na niskim podłożu dla towarów z klas 9 i 20 — zgłoszenie nr 3 354 371

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia dla wszystkich wnioskowanych towarów

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Znak towarowy posiada charakter samostannie odróżniający dla wszystkich towarów zawartych w zgłoszeniu na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94, a jeśli tak nie jest, to uzyskał on charakter odróżniający w następstwie używania, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2005 r. — L'Oréal przeciwko OHIM

(Sprawa T-461/05)

(2006/C 74/50)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: L'Oréal S.A. (Paryż, Francja) [Przedstawiciel: adwokat X. Buffet Delmas d'Autane]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Revlon (Suisse) S.A. (Schlieren, Szwajcaria)

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 października 2005 r. wydanej w sprawie odwołania R 806/2002-4 od decyzji wydanej w postępowaniu w sprawie sprzeciwu nr B 214 694 (zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 1 011 014);
- obciążenie OHIM wszelkimi kosztami postępowania poniesionymi w niniejszej sprawie, w szczególności zaś kosztami postępowania w sprawie skargi i odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „FLEXI TOUCH” dla towarów zaliczanych do klasy 3

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprawie: Revlon (Suisse) S.A.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Krajowy znak towarowy „FLEX” dla towarów zaliczanych do klas 3 i 34

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 15 i art. 43 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ dowody przedstawione przez Revlon (Suisse) S.A. nie mogą być uznane za wykazujące rzeczywiste używanie we właściwym okresie słownego znaku towarowego „FLEX” ani na terenie Zjednoczonego Królestwa ani we Francji

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia z uwagi na to, że będące w konflikcie znaki towarowe nie wykazują podobieństwa i w związku z tym nie występuje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2005 r. — Toyoda Koki Kabushiki Kaisha przeciwko OHIM

(Sprawa T-462/05)

(2006/C 74/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Toyoda Koki Kabushiki Kaisha (Aichi-Ken, Japonia) [Przedstawiciel: adwokat J. F. Wachinger]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 14 września 2005 r. wydanej w sprawie 1157/2004-1 i uwzględnienie wniosku o rejestrację słownego znaku towarowego „IFS” objętego zgłoszeniem nr 003157492 dla towarów oznaczanych jako „systemy kierowania i wspomagane układy kierownicze zarówno dla pojazdów, jak i ich części, z wyłączeniem niezależnego przedniego zawieszania” zaliczanych do klasy 12 w rozumieniu porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków,

— ewentualnie: stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 14 września 2005 r. wydanej w sprawie 1157/2004-1 i przekazanie sprawy Izbie Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego do ponownego rozpoznania,

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „IFS” dla towarów zaliczanych do klasy 12 — zgłoszenie nr 3 157 492

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia w odniesieniu do wszystkich oznaczonych towarów

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenia art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Rady nr 40/94 między innymi z powodu niewłaściwego zdefiniowania właściwego kręgu odbiorców i niesłusznym uznaniu, że zgłoszony znak ma charakter opisowy

Skarga wniesiona w dniu 12 stycznia 2006 — Rzeczpospolita Polska/Komisja Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-4/06)

(2006/C 74/52)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: Jarosław Pietras, pełnomocnik rządu)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności artykułu 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1686/2005 z dnia 14 października 2005 r. ustalającego kwoty opłat produkcyjnych oraz współczynnik dodatkowej opłaty w sektorze cukru na rok gospodarczy 2004/2005 (Dz. Urz. UE L 271 z 15.10.2005, str.12);

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności artykułu 2 rozporządzenia nr 1686/2005, które ustala kwoty opłat produkcyjnych oraz współczynnik dodatkowej opłaty w sektorze cukru na rok gospodarczy 2004/2005 w celu pokrycia nieuregulowanego salda całkowitej straty, zgodnie z art. 16 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001⁽¹⁾. Zaskarżony artykuł rozporządzenia przewiduje zróżnicowanie współczynnika opłaty dodatkowej pomiędzy Państwami tworzącymi Wspólnotę przed 1.05.2004 oraz „nowymi” Państwami Członkowskimi.

Na poparcie swojej skargi, strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- braku kompetencji Komisji Europejskiej i naruszenia art. 16 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001, które, zdaniem skarżącej, upoważnia Komisję Europejską do ustalenia wyłącznie jednego współczynnika, o jednakowej wysokości dla całej Wspólnoty, co potwierdzają, w opinii skarżącej, jednoznacznie i zgodne w tej mierze różne wersje językowe przepisów rozporządzenia. Dodatkowo skarżąca utrzymuje, że zasady wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru nie tylko nie mogą stanowić usprawiedliwienia dla odstępstwa od językowej wykładni przepisów rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, ale dodatkowo wykluczają takie odstępstwo;
- naruszenia zasady natychmiastowego i pełnego przejścia dorobku wspólnotowego przez nowe Państwa Członkowskie; według skarżącej zróżnicowany współczynnik opłaty dodatkowej stanowi w rzeczywistości środek przejściowy, który nie ma podstaw w Akcie Przystąpienia i aktach wydanych na jego podstawie. Skarżąca przywołuje w tym zakresie artykuł 2 Aktu Przystąpienia, który stanowi podstawę do przejścia przez Rzeczpospolitą Polską pełni praw i obowiązków wynikających z członkostwa, co, zdaniem skarżącej, wiąże się również z przejściem prawa do korzystania z nadpłat i obowiązku pokrywania strat na rynku cukru, powstałych w poprzednich latach gospodarczych;
- naruszenia zasady niedyskryminacji; skarżąca zarzuca Komisji, że jedynym kryterium dla zróżnicowania współczynnika w zaskarżonym rozporządzeniu jest data przystąpienia Państw Członkowskich do Unii Europejskiej. W opinii skarżącej, konsekwencje przystąpienia zostały wyczerpująco uregulowane w Akcie Przystąpienia i aktach wydanych na jego podstawie i data rozszerzenia Unii Europejskiej nie może stanowić obiektywnego kryterium, które mogłoby usprawiedliwiać wprowadzone zróżnicowanie;
- naruszenia zasady solidarności; według skarżącej, zróżnicowanie współczynnika w odniesieniu do poszczególnych Państw Członkowskich oznacza arbitralne, nieproporcjonalne i niesolidarne rozłożenie kosztów finansowania rynku cukru;
- niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonego środka w związku z brakiem wskazania przez Komisję Europejską okoliczności, które uzasadniałyby zróżnicowanie współczynnika, ani też celów, jakim miałyby służyć takie zróżnicowanie;
- naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, poprzez przyjęcie rozporządzenia (WE) nr 1686/2005 w sposób sprzeczny z przepisami art. 3 regulaminu proceduralnego Komitetu Zarządzającego do Spraw Cukru i art. 3 rozporządzenia Rady EWG nr 1w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej⁽²⁾, jako że Komisja Europejska nie przedstawiła, według twierdzeń skarżącej, w toku procedury „komitologicznej” polskiej wersji językowej projektu zaskarżonego środka. Skarżąca twierdzi, że uchybienie to ma charakter szczególnie rażącego, ponieważ dotyczy projektu aktu prawnego oraz stanowi wyraz stałej praktyki Komisji Europejskiej w ramach Komitetu Zarządzającego do Spraw Cukru.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru; Dz. Urz. WE L 178 z 30.06.2001, str. 1

⁽²⁾ Dz. Urz. WE P 17 z 6.10.1958, str.385, ze zmianami

Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2006 r. — Królestwo Danii przeciwko Komisji

(Sprawa T-5/06)

(2006/C 74/53)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Danii (Kopenhaga, Dania) [przedstawiciel: Jørgen Molde]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2005/717/WE z dnia 13 października 2005 r. zmieniającej w celu dostosowania do postępu technicznego Załącznik do dyrektywy 2002/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym⁽¹⁾ w zakresie dotyczącym pkt 1 i 2 załącznika odnoszących się do deka-BDE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją substancja deka-BDE w zastosowaniach polimerycznych została wyłączona z zakazu zawartego w dyrektywie 2002/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym⁽¹⁾ (zwanej dalej: dyrektywą podstawową).

Rząd duński podnosi, że zaskarżona decyzja zawiera błędy prawne z tego powodu, iż wyłączenie deka-BDE w zastosowaniach polimerycznych od zakazu zawartego w dyrektywie podstawowej narusza przesłanki przyjęte w tej dyrektywie, ponieważ:

- odstępstwo to nie jest konieczne z uwagi na postęp naukowo-techniczny,
- Komisja nie wyłączyła z zakazu jakiegось szczególnego zastosowania deka-BDE, lecz substancję tą w ogólności we wszystkich zastosowaniach,
- Komisja nie dowiodła, że nie znaleziono możliwości zastąpienia lub wyeliminowania Deca-BDE w zastosowaniach polimerycznych, co powinna była uczynić
- Komisja nie przeprowadziła oceny, czy negatywny wpływ na środowisko, zdrowie lub ochronę konsumentów, jaki wynikałby z zastąpienia, byłby większy niż potencjalne korzyści dla środowiska, zdrowia lub ochrony konsumentów.

Ponadto Komisja oparła się na niezgodnym z prawem kryterium, mianowicie kryterium ogólnej oceny ryzyka wyłączonej z zakazu substancji deka-BDE. Poza tym decyzja obarczona jest istotnym błędem formalnym, ponieważ Komisja nie uzasadniła odpowiednio, dlaczego jej zdaniem spełnione zostały przesłanki wyłączenia deka-BDE w zastosowaniach polimerycznych z zakazu zawartego w dyrektywie podstawowej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 271, str. 48.

⁽²⁾ Dz.U. L 37, str. 19.

Skarga wniesiona w dniu 13 stycznia 2006 r. — Mopro-Nord GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-6/06)

(2006/C 74/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mopro-Nord GmbH (Altentreptow, Niemcy) [Przedstawiciele: L. Harings i C. H. Schmidt]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności pkt 25–27 decyzji Komisji z dnia 6 września 2005 r. dotyczącej pomocy nr N 363/2004 (Dz.U. C 262, str. 5) w zakresie, w jakim opierają się one

na zapewnieniach udzielonych przez władze niemieckie, że wydatki, które zostały dokonane przed wydaniem przez Komisję zezwolenia na taką pomoc podlegającą pojedynczemu zgłoszeniu, nie mogą być przedmiotem pomocy w odniesieniu do premii inwestycyjnej (dodatek inwestycyjny),

- ewentualnie stwierdzenie w całości nieważności decyzji Komisji z dnia 6 września 2005 r. dotyczącej pomocy nr N 363/2004 (Dz.U. C 262, str. 5),
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2005) 3310 wersja ostateczna z dnia 6 września 2005 r. dotyczącą pomocy nr N 363/2004 na budowę zakładu rafinacji serwatki. Beneficjentem tej pomocy jest Mopro-Nord GmbH w Mecklenburg-Vorpommern. W zaskarżonej decyzji Komisja poinformowała Republikę Federalną Niemiec, że zgłoszona przez nią pomoc jest zgodna z prawem wspólnotowym. Skarżąca zarzuca decyzji przede wszystkim, że opiera się ona na zapewnieniach władz niemieckich, iż wydatki, które zostały dokonane przed wydaniem przez Komisję zezwolenia na taką pomoc podlegającą pojedynczemu zgłoszeniu, nie mogą być przedmiotem pomocy w odniesieniu do premii inwestycyjnej.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi, że ustalenia faktyczne dokonane przez pozwaną są nieprawidłowe. Poza tym zarzuca ona Komisji naruszenie obowiązku uzasadnienia w rozumieniu art. 253 WE oraz naruszenie zasady pewności prawa i określoności. Poza tym, wydając zaskarżoną decyzję, Komisja naruszyła także art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽¹⁾ oraz zasadę dobrej administracji. Ponadto, zdaniem skarżącej, zaskarżona decyzja narusza art. 87 ust. 3 lit. c) WE w związku ze wspólnotowymi wytycznymi dotyczącymi pomocy państwa w sektorze rolnym⁽²⁾. Wreszcie skarżąca utrzymuje, że decyzja Komisji narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz zakaz dyskryminacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. 2000, C 28, str. 2 oraz Dz.U. 2000, C 232, str. 19.

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2006 r. — Giant (China) przeciwko Radzie

(Sprawa T-17/06)

(2006/C 74/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Giant (China) Co., Ltd (Kunshan, Chiny) [Przedstawiciel: adwokat P. De Baere]

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1892/2005 z dnia 14 listopada 2005 r. kończącego częściowy przegląd okresowy środków antidumpingowych stosowanych w przywozie rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁽¹⁾ w zakresie w jakim:
 - odrzuca ono wniosek skarżącej o przyznanie jej statusu spółki działającej w warunkach gospodarki rynkowej;
 - narusza art. 253 WE poprzez brak uzasadnienia odrzucenia wniosku skarżącej o przyznanie jej rzeczowego statusu; i
 - narusza przepisy WTO poprzez zastosowanie post factum względem chińskich producentów eksportujących do niektórych Państw Członkowskich kryteriów gospodarki rynkowej; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca jest spółką z ograniczoną odpowiedzialnością prawa chińskiego, produkującą głównie rowery i części do nich, przeznaczone do wywozu do Wspólnoty. Kwestionuje ona rozporządzenie nr 1892/2005 kończące częściowy przegląd okresowy środków antidumpingowych stosowanych w przywozie rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.

Strona skarżąca na poparcie swej skargi podnosi przede wszystkim zarzuty naruszenia rozporządzenia Rady 384/96 („rozporządzenia podstawowego”) i art. 253 WE, te same, które podniosła uprzednio w sprawie T-372/05⁽²⁾.

Skarżąca twierdzi ponadto, że zaskarżone rozporządzenie narusza przepisy Światowej Organizacji Handlu („WTO”), stosując kryteria gospodarki rynkowej względem chińskich eksporterów do pięciu Państw Członkowskich, których ustawodawstwo antidumpingowe nie przewidywało takich kryteriów w momencie przystąpienia Chin do WTO.

⁽¹⁾ (Dz.U. L 302 z 19.11.2005, str. 22)

⁽²⁾ (Dz. U. C 315 z 10.12.2005, str. 17)

Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2006 r. — Zenab przeciwko Komisji

(Sprawa T-33/06)

(2006/C 74/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Zenab SPRL (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciele: adwokaci J. Windey i P. de Bandt]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 9 listopada 2003 r. nr 648599,
- stwierdzenie pozaumownej odpowiedzialności Wspólnoty i nakazanie zapłaty przez Komisję na rzecz skarżącej (i) kwoty 36.707 EUR tytułem odszkodowania za koszty poniesione w ramach zaproszenia do składania wniosków oraz (ii) kwoty zadośćuczynienia za szkody niematerialne z uwagi na naruszenie reputacji oraz odszkodowania za szkody materialne wynikające ze zwłoki w realizacji projektu EuroVOD i powołania biegłego w celu oceny tej szkody, w wysokości orzeczonej przez biegłego wyznaczonego przez Sąd,
- w każdym przypadku obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga ma na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 listopada 2005 r., na mocy której odrzucono przedstawiony przez skarżącą wniosek o przyznanie finansowego wsparcia Wspólnoty w ramach programu MEDIA Plus (zaproszenie do składania wniosków INFSO/MEDIA/04/05), oraz naprawienie szkody, którą zdaniem skarżącej poniosła ona w wyniku wydania zaskarżonej decyzji.

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności skarżąca podnosi dwa zarzuty. Pierwszy zarzut oparty jest na bezprawnej, w przekonaniu skarżącej, delegacji kompetencji Komisji na rzecz grupy ds. konsultacji technicznej powołanej w celu wypowiedzenia się w przedmiocie złożonego przez skarżącą wniosku o przyznanie wsparcia finansowego.

W ramach drugiego zarzutu skarżąca utrzymuje, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, które w jej przekonaniu uzasadniają stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji. Subsydiarnie skarżąca podnosi, że zawarte w zaskarżonej decyzji uzasadnienie jest niewystarczające i zawiera sprzeczności, jak również nie pozwala na zrozumienie podstaw uzasadniających odrzucenie jej wniosku.

W ramach skargi o odszkodowanie skarżąca, powołując się na zasadę pozaumownej odpowiedzialności Wspólnoty, żąda naprawienia szkody, którą jej zdaniem poniosła w wyniku dokonania błędnej oceny jej wniosku złożonego w ramach omawianego zaproszenia do składania wniosków. Skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek staranności i dobrej administracji oraz że takie postępowanie stanowi istotne naruszenie prawa wspólnotowego uzasadniające stwierdzenie pozaumownej odpowiedzialności Wspólnoty.

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2006 r. przez Republikę Włoską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-38/06)**

(2006/C 74/57)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch [przedstawiciel: Paolo Gentili, Avvocato dello Stato]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności noty Komisji Europejskiej, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej, z dnia 10 listopada 2005 r. nr 11877 — Programy i projekty na Cyprze, w Grecji, na Węgrzech, we Włoszech, na Malcie i w Niderlandach — mającej za przedmiot Program POR Kampania (nr CCI 1999 IT 16 1 PO 007) — żądanie zapłaty nr 2005 2716;
- stwierdzenie nieważności noty Komisji Europejskiej, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej, z dnia 18 listopada 2005 r. nr 12362 — Programy i projekty na Cyprze, w Grecji, na Węgrzech, we Włoszech, na Malcie i w Niderlandach — mającej za przedmiot Program DOCUP Ob 2 — Latium 2000 — 2006 (nr CCI 2000 IT 16 2 DO 009) — żądanie zapłaty SYFIN nr 2005 2707 Adonis 2005 23064, pismo ministra gospodarki i finansów z dnia 26 października 2005 r., nr referencyjny 0031966;
- stwierdzenie nieważności noty Komisji Europejskiej, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej, z dnia 18 listopada 2005 r. nr 12363 — Programy i projekty na Cyprze, w Grecji, na Węgrzech, we Włoszech, na Malcie i w Niderlandach — mającej za przedmiot Program POR Kampania (nr CCI 1999 IT 16 1 PO 007) — żądanie zapłaty nr 2005 2871;
- stwierdzenie nieważności wszystkich aktów pozostających w związku i wcześniejszych;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumentyZarzuty i główne argumenty są identyczne jak w sprawie T-345/04, Republika Włoch przeciwko Komisji (¹).⁽¹⁾ Dz.U C 262 z 23 października 2004, str. 55.**Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2006 r. — Antartica przeciwko OHIM****(Sprawa T-47/06)**

(2006/C 74/58)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Antartica S.r.l. (Rzym, Włochy) [Przedstawiciel: adwokat E. Racca]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: The Nasdaq Stock Market, Inc. (Waszyngton D.C., Stany Zjednoczone)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 grudnia 2005 r. w sprawie R 752/2004-2, ponieważ jest niezgodna z art. 63 ust. 2 i art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 40/94, jak również z art. 5 ust. 1 i 2 dyrektywy 89/104/EWG,
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „NASDAQ” dla towarów należących do klas 9, 12, 14, 25 i 28

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeczności: The Nasdaq Stock Market, Inc.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeczności: Słowny wspólnotowy znak towarowy „Nasdaq” dla towarów należących do klas 9, 16, 35, 36, 38 i 42 oraz wcześniejszy znak towarowy „Nasdaq”, powszechnie znany we wszystkich Państwach Członkowskich Unii Europejskiej

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie wniosku o rejestrację

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 63 ust. 2 i art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 40/94 oraz art. 5 ust. 1 i 2 dyrektywy 89/104/EWG; strona skarżąca podnosi, że niezarejestrowany wcześniejszy znak towarowy nie został w rzeczywistości wskazany w sprzeciwie. Kwestionuje ona również stwierdzenie, że renoma indeksu giełdowego „nasdaq” jest taka sama co renoma znaku towarowego zawierającego to wyrażenie. Podnosi ona wreszcie, że pojęcie „renomy” w rozumieniu rozporządzenia nr 40/94 i dyrektywy 89/104/EWG nie jest równoważne z pojęciem „powszechnej znajomości” w rozumieniu konwencji paryskiej.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 stycznia 2006 r. — MobilCom przeciwko Komisji

(Sprawa T-397/04) ⁽¹⁾

(2006/C 74/61)

Język postępowania: niemiecki

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 314 z 18.12.2004.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 stycznia 2006 r. — Henkel przeciwko OHIM

(Sprawa T-67/03) ⁽¹⁾

(2006/C 74/59)

Język postępowania: francuski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 124 z 24.5.2003

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 stycznia 2006 r. — Steinmetz przeciwko Komisji

(Sprawa T-155/05) ⁽¹⁾

(2006/C 74/62)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 25.6.2005.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 lutego 2006 r. — Datac przeciwko OHIM

(Sprawa T-341/04) ⁽¹⁾

(2006/C 74/60)

Język postępowania: niemiecki

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 284 z 20.11.2004

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 stycznia 2006 r. — Corsica Ferries France przeciwko Komisji

(Sprawa T-231/05) ⁽¹⁾

(2006/C 74/63)

Język postępowania: francuski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 205 z 20.8.2005.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ

Skarga wniesiona w dniu 1 stycznia 2006 r. — Fernandez Ortis przeciwko Komisji

(Sprawa F-1/06)

(2006/C 74/64)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Juan Miguel Fernandez Ortis (Madryt, Hiszpania) [Przedstawiciel: J. R. Iturriagoitia Bassas, avogado]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że decyzja z dnia 17 czerwca 2005 r. o zwolnieniu skarżącego jest niezgodna z prawem i jej uchylenie, jak również decyzji z dnia 23 września 2005 r., powiązanej z pierwszą;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, były urzędnik w okresie próbnym Komisji, został zatrudniony w dniu 1 lutego 2004 r., od której to daty rozpoczął się jego dziewięciomiesięczny okres próbny, o którym mowa w art. 34 ust. 1 regulaminu pracowniczego urzędników.

Sprawozdanie z dnia 4 października 2004 r. zalecało zwolnienie skarżącego. Komisja postanowiła jednak wyjątkowo o przedłużeniu okresu próbnego do dnia 30 kwietnia 2005 r. zgodnie z art. 34 ust. 3 regulaminu pracowniczego. Decyzją z dnia 17 czerwca 2005 r. Komisja zwolniła skarżącego ze skutkiem od dnia 1 lipca 2005 r.

Na poparcie swojej skargi skarżący podnosi, że jego zwolnienie jest niezgodne z prawem, gdyż pomiędzy początkiem okresu próbnego a zwolnieniem upłynęło siedemnaście miesięcy, podczas gdy zgodnie z art. 34 ust. 4 regulaminu pracowniczego łączna długość okresu próbnego nie może przekraczać 15 miesięcy

Skarga wniesiona w dniu 6 stycznia 2006 r. — Frankin i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa F-3/06)

(2006/C 74/65)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jacques Frankin (Sorée, Belgia) i in. [przedstawiciele: G. Bounéou i F. Frabetti, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie wyraźnej decyzji z dnia 10 czerwca 2005 r., w której Komisja odmawia skarżącemu pomocy określonej w art. 24 regulaminu pracowniczego;
- nakazanie Komisji solidarnego zrekompensowania szkód poniesionych przez urzędników w następstwie tego zdarzenia;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, będący urzędnikami względnie pracownikami Komisji zażądali transferu ich uprawnień emerytalnych nabytych w Belgii do systemu wspólnotowego, zgodnie z przepisami ustawy belgijskiej z 1991 r. W 2003 r. Belgia przyjęła nową ustawę, która zdaniem skarżących przewiduje korzystniejsze warunki w przypadku nowych transferów tego rodzaju. Jednakże skarżący, którzy dokonali już transferu swoich praw nie mogą skorzystać z uregulowań ustawy z 2003 r.

W związku z tym skarżący wystąpili o udzielenie im pomocy określonej w art. 24 regulaminu pracowniczego. Komisja, która nie miała zamiaru udzielić wsparcia swoim urzędnikom i członkom personelu tymczasowego w uzyskaniu przez nich tychże transferów praw oddaliła ich wniosek decyzją z dnia 10 czerwca 2005 r.

Wnosząc niniejszą skargę skarżący kwestionują tę decyzję, która odmawiając im pomocy narusza ich zdaniem art. 24 regulaminu pracowniczego. Poza tym ostatnim przepisem skarżący powołują się w uzasadnieniu swojej skargi na naruszenie obowiązku starannego działania, zasady niedyskryminacji, zakazu arbitralnego postępowania, obowiązku uzasadnienia, zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasady „patere legem quam ipse fecisti” jak również na nadużycie władzy.

Skarga wniesiona w dniu 13 stycznia 2006 r. — Villa i in. przeciwko Parlamentowi Europejskiemu**(Sprawa F-4/06)**

(2006/C 74/66)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Renata Villa (Senningerberg, Luksemburg) i inni [Przedstawiciele: G. Bouneou, F. Frabetti, avocats]*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania strony skarżącej**

- uchylenie decyzji nr 102495, 102494 i 102496 z dnia 8 lutego 2005 r., na podstawie których organ powołujący Parlamentu odmówił skarżącemu zwrotu nadwyżki, wynikającej z różnicy pomiędzy uprawnieniami nabytymi podczas okresu przynależności do systemu włoskiego a liczbą lat służby uprawniających do emerytury przeniesionych do systemu wspólnotowego w związku z nowym sposobem obliczania przeniesienia uprawnień emerytalnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W 1991 r. skarżący, urzędnicy Parlamentu Europejskiego, przenieśli do systemu wspólnotowego swoje uprawnienia emerytalne nabyte we Włoszech przed rozpoczęciem służby na rzecz Wspólnot. Różnica pomiędzy rzeczywistą liczbą lat przynależności do systemu włoskiego a liczbą lat służby uprawniających do emerytury wynikająca z obliczenia zaliczenia do systemu wspólnotowego została określona zgodnie z ogólnymi przepisami wykonawczymi stosowanymi wówczas przez Parlament, które nie ustanawiały pułapu w zakresie zaliczania lat przynależności do systemu we Włoszech.

W związku z wejściem w życie nowego regulaminu pracowniczego skarżący złożyli wnioski o nowe obliczenie poprzednio uzyskanego zaliczenia, opierając się na art. 26 ust. 5 i 6 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego. W związku z oddaleniem wniosków skarżący złożyli zażalenie, które również zostały oddalone przez organ powołujący.

W swojej skardze skarżący podnoszą naruszenie art. 26 załącznika XIII do nowego regulaminu pracowniczego, jak również art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, zarówno w jego nowym jak i wcześniejszym brzmieniu.

Podnoszą następnie, iż Parlament naruszył również zasady dobrej administracji, równości traktowania, niedyskryminacji, zakazu arbitralnego postępowania, ochrony uzasadnionych oczekiwań, zakazu bezpodstawnego wzbogacenia, jak również obowiązku staranności.

Skarga wniesiona w dniu 18 stycznia 2006 r. — Patak Dennstedt przeciwko Komisji**(Sprawa F-5/06)**

(2006/C 74/67)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Dunja Patak Dennstedt (Londyn, Zjednoczone Królestwo) [Przedstawiciele: S. Rodrigues, Y. Minatchy, avocats]*Strona pozwana:* Komisja Wspólnot Europejskich**Żądania strony skarżącej**

- uchylenie decyzji organu powołującego z dnia 4 października 2005 r. oddalającej zażalenie skarżącej wraz z decyzją oddalającą wniosek uprzednio przedstawiony przez skarżącą;
- zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącej kwoty w wysokości 35 000 EUR tytułem odszkodowania;
- pomocniczo, nakazanie wycofania spornych dokumentów ze sprawozdania z dochodzenia z dnia 18 września 2001 r.;
- w każdym wypadku, obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, urzędniczka Komisji korzystająca z renty z tytułu niezdolności do pracy, wszczęła postępowanie przed Sądem Pierwszej Instancji dotyczące uchylenia niektórych decyzji strony pozwanej. W trakcie tego postępowania dowiedziała się o dotyczących jej dokumentach związanych z wewnętrznymi procedurami Komisji, w wyniku czego złożyła wniosek o wycofanie z akt osobowych dokumentów, w których pewien urzędnik wydaje się wyciągać osobiste wnioski odnośnie do choroby zawodowej skarżącej oraz o sprawdzenie czy zachowanie niektórych urzędników podczas postępowania dyscyplinarnego było zgodne z obowiązkami zawartymi w regulaminie pracowniczym.

W związku z oddaleniem wniosku, skarżąca złożyła zażalenie, które również zostało oddalone przez organ powołujący.

W swojej skardze skarżąca podnosi przede wszystkim, że decyzja oddalająca zażalenie narusza obowiązki, które ciążyą na stronie pozwanej wobec urzędników. Wspomniana decyzja miałyby także naruszać pewne ogólne zasady prawa, takie jak zasada dobrej administracji oraz obowiązek staranności.

Skarżąca dodaje następnie, że urzędnicy Komisji, którzy rozpowszechnili a nawet włączyli do sprawozdania z dochodzenia błędne informacje odnośnie do jej choroby zawodowej popełnili poważne wykroczenie. To wykroczenie pociąga za sobą odpowiedzialność strony pozwanej, która powinna zatem naprawić szkodę poniesioną przez skarżącą oraz zapewnić zadośćuczynienie doznanej przez nią szkody.

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2006 r. — Tolios i in. przeciwko

Trybunałowi Obrachunkowemu

(Sprawa F-8/06)

(2006/C 74/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Iraklis Tolios (Paryż, Francja), François Muller (Strasburg, Francja) i Odette Perron (La Rochelle, Francja) [przedstawiciele: G. Vandersanden i L. Levi, avocats]

Strona pozwana: Trybunał Obrachunkowy

Żądania strony skarżącej

stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi, włącznie z podniesionym w niej zarzutem niezgodności z prawem;

w związku z powyższym stwierdzenie nieważności informacji o wysokości emerytur skarżących za marzec 2005 r. i zastosowanie współczynników korygujących [emeryturę] do poziomu stolicy państwa zamieszkania albo przynajmniej współczynników odpowiednio odzwierciedlających różnice w kosztach utrzymania pomiędzy państwami, w których skarżący ponoszą wydatki i odpowiadającego w ten sposób zasadzie równorzędności.

obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący w niniejszym postępowaniu są urzędnikami, emerytowanymi przed dniem 1 maja 2004 r. Skarżący kwestionują uregulowania systemu przejściowego, który w oczekiwaniu na zniesienie współczynników korygujących został wprowadzony rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. zmieniającym Regulamin pracowniczy urzęd-

ników Wspólnot Europejskich i Warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich⁽¹⁾ w zakresie, w jakim system ten jest oparty na nowej metodzie obliczania współczynników korygujących wysokość emerytury, które nie są już zorientowane na stolicę [państwa] ale na średnie koszty życia w Państwie Członkowskim, w którym uprawniony do świadczenia emerytalnego wykazał główne miejsce zamieszkania.

W uzasadnieniu swoich żądań skarżący podnoszą po pierwsze, że przywołane rozporządzenie zostało oparte na błędnym rozumowaniu, ponieważ ani wzmoczona integracja Wspólnoty, ani swoboda przepływu i pobytu, ani trudność w zweryfikowaniu rzeczywistego miejsca zamieszkania emerytów nie uzasadniają obowiązywania przedmiotowego systemu przejściowego.

W końcu skarżący podnoszą naruszenie w niniejszej sprawie zasad równego traktowania, pewności prawa, zachowania praw nabytych oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań.

⁽¹⁾ Dz.U. L 124 z 27.04.2004, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2006 r. — Canteiro Lopes przeciwko Komisji

(Sprawa F-9/06)

(2006/C 74/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Rui Canteiro Lopes (Lizbona, Portugalia) [Przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis, E. Marchal, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— uchylenie decyzji organu powołującego z dnia 13 października 2005 r. o niewłączeniu nazwiska skarżącego na listę urzędników uznanych za najbardziej zasłużonych i nieawansowaniu go do grupy zaszerogowania A4 w ramach postępowania w sprawie awansu w 2000 r.;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 21 grudnia 2000 r. skarżący złożył zażalenie na decyzję o nieawansowaniu do grupy zaszerogowania A4 w ramach postępowania w sprawie awansu w 2000 r. W dniu 2 lipca 2001 r. strona pozwana uwzględniła zażalenie i poinformowała skarżącego, że zostały podjęte kroki w celu zakończenia oceny, co nie zostało jednak wykonane. Skarżący złożył w rezultacie wnioski o przedstawienie informacji na temat dalszych kroków związanych z decyzją z dnia 2 lipca 2001 r. Strona pozwana, uznawszy, że sprawozdania z oceny za okres 1995-1997 oraz 1997-1999 nie zostały dotychczas zamknięte, zaproponowała skarżącemu ustalenie jego oceny za okres 1997-1999 na poziomie, który uzyskał za okres 1999-2001.

Chociaż skarżący odrzucił tę propozycję, strona pozwana zamknęła jednak jego sprawozdanie z oceny za okres 1997-1999 i zdecydowała o niewłączeniu nazwiska skarżącego na listę urzędników uznanych za najbardziej zasłużonych i nieawansowaniu go do grupy zaszerogowania A4 w ramach postępowania w sprawie awansu w 2000 r.

Na poparcie swojej skargi skarżący podnosi przede wszystkim, że decyzja ta jest nieważna, gdyż została wydana w czasie gdy nie istniały zgodnie z prawem zamknięte sprawozdania z oceny za sporne okresy. W istocie strona pozwana popełniła przewinienie, nie sporządzając w odpowiednim czasie sprawozdań z oceny skarżącego za okres pomiędzy 1 lipca 1995 a 30 czerwca 1999 r.

Skarżący podnosi również, że strona pozwana przystąpiła do porównywania zasług skarżącego w niewłaściwy sposób, gdyż użyła do tego celu kryteriów pomocniczych, takich jak wiek oraz staż pracy, które mogą znaleźć zastosowanie wyłącznie w przypadku równości zasług urzędników przedstawionych do awansu, co w tym wypadku nie miało miejsca. Zaskarżona decyzja narusza zatem art. 45 regulaminu pracowniczego, jak również zasadę równości traktowania.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2006 r. — Larsen przeciwko Komisji

(Sprawa F-11/06)

(2006/C 74/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Holger Larsen (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i inni [Przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis, E. Marchal, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji z dnia 2 marca 2005 r. dyrektora Urzędu Administrowania i Wypłacania Należności Indywidualnych o obniżeniu wynagrodzenia skarżącego począwszy od dnia 1 maja 2005 r.;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego dodatku mieszkaniowego, do którego ma on prawo od dnia, w którym przestał mu być wypłacany, powiększonego o odsetki z tytułu odszkodowania, naliczone według stawki Europejskiego Banku Centralnego powiększonej o dwa punkty procentowe;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, urzędnik zatrudniony w przedstawicielstwie Komisji w Londynie korzystał, począwszy od dnia 1 października 2002 r., z dodatku mieszkaniowego na podstawie art. 14a załącznika VII do regulaminu pracowniczego oraz rozporządzenia nr 6/66/Euratom i nr 121/66/EWG⁽¹⁾. Gdy wspomniany przepis został uchylony w związku ze zmianą regulaminu pracowniczego, decyzją z dnia 2 maja 2005 r. Komisja odebrała skarżącemu wspomniany dodatek.

Na poparcie swojej skargi skarżący podnosi przede wszystkim naruszenie art. 62 regulaminu pracowniczego i art. 19 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego. Należy zauważyć w szczególności, że niesłusznie strona pozwana zastosowała ten ostatni przepis według wykładni przyjętej w dniu 14 października 2004 r. przez kolegium dyrektorów administracyjnych, która wyłącza dodatek mieszkaniowy ze składników wynagrodzenia objętych przepisami przejściowymi ustalonymi w tym przepisie. Taka wykładnia byłaby w istocie niezgodna z prawem, gdyż ograniczałaby zakres gwarancji dochodu nominalnego, o którym mowa w spornym przepisie.

Ponadto skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę równoważności siły nabywczą urzędników, wyrażoną w art. 64 i 65 regulaminu pracowniczego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rad nr 6/66/Euratom, 121/66/CEE z dnia 28 lipca 1966 r. ustanawiające wykaz miejsc, w odniesieniu do których może być przyznany dodatek mieszkaniowy, maksymalną kwotę tego dodatku i zasady jego przyznawania, Dz.U. 150, str. 2749.

III

(Powiadomienia)

(2006/C 74/71)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 60 z 11.3.2006.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 48 z 25.2.2006.

Dz.U. C 36 z 11.2.2006.

Dz.U. C 22 z 28.1.2006.

Dz.U. C 10 z 14.1.2006.

Dz.U. C 330 z 24.12.2005.

Dz.U. C 315 z 10.12.2005.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur/lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
